

**DŽEK
SLEJD**

V ŠEJN⁹

**CENA
10 DINARA**

**EDICIJA
DOK
HOLIDEJ
VANREDAN
BROJ**

rio bravo

DŽEK SLEJD

RIO BRAVO

NIŠRO FORUM — OOUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Broj 9

ŠEJN

Glavni i odgovorni urednik:

Svetozar TOMIĆ

Naslov originala:

Jack Slade

A woman like a Devil

Recenzija i adaptacija:

Tomislav KETIG

Prevod:

Tomislav KETIG

Tehnički urednik:

Ferenc BARAT

Grafička oprema:

Ferenc BARAT

Štampa: 9. II 1980. godiane

Tržište: 16. II 1980. godine

Izdaje i štampa NIŠRO FORUM — OOUR MARKETPRINT, Novi Sad, Vojvode Mišića 1; Glavni i odgovorni urednik: Svetozar TOMIĆ; Naslov originala: A WOMAN LIKE A DEVIL; Copyright 1976. by Towe Publicatios, Inc: Prema ugovoru sa G. P. A. iz Minhena.

Oslobođeno osnovnog poreza na promet mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine, broj 413-12/79. od 28. februara 1979. godine.

Stari Li Paterson nagnu se preko šanka i pokaza diskretnim pokretom glave u pravcu visokog Amerikanca koji je sedeo za stolom u uglu i pio svoje piće.

— Znaš li ko je to, Miguele? — prošapta tajanstveno. Krčmar ga mrzovoljno pogleda.

— Znam — reče. — Jedno žedno kopile koje toliko srče da bi za desetoricu bilo dosta. Ništa više.

— Ne primećuješ li da on nešto često pruža ruke ka struku tvoje devojkice? — produži Li Paterson, posmatrajući napregnuto krčmara, koji mu samo uzvрати kosim pogledom.

— To nije moja devojkica, dedice! To je moja sestra, amigo! Shvataš?

— Onda bi ti morao to besramno pseto da naučiš redu! — iznenadi se starac.

— Ma hajde! — nasmeja se Miguel. — Ostavimo golubove na miru! Moja sestra pravi posao za mene.

Stari Paterson zinu pa ponovo zatvori usta. Zapanjeno je zurio u debelog Meksikanca. — Šta?

Miguel nestrpljivo odmahnu rukom.

— Do đavola! Bolje da radi za mene nego za drugog. Zato pusti velikog Amerikanca na miru, čuješ li? On ima gomilu para u džepu a dužnost moje sestre je da mu ih što više izvuče.

Li Paterson se ponovo naže preko šanka.

— Ti i ne znaš ko je to, Miguele! To je Šejn! Njega traže na sve strane! Preko, u Državama. Začudićeš se ko je sve na njegovom tragu! Vels Fargo, na primer!

On se počesa po nosu i pogleda Miguela nadmoćno.

Krčmar zavrte glavom. — Vels Fargo? Ne poznajem momka. Nikada nisam čuo to ime.

— Dvadeset hiljada dolara nagrade! — primeti Paterson.

Miguel se zagleda u njega. Njegovi mesnati obrazi ra-

stegoše se u lukavi osmejak. Odjednom je postao jako zainteresovan.

— Pivo na račun kuće! — reče Li Paterson kratko, nasloni se na šank i zaturi zakrpljen i izmašćen šešir na potiljak, dok mu je seda kosa pala preko čela.

Miguelove oči se raširiše. — Za celu kafanu? Misliš li ti da ja imam toliko para?

— Koješta! Odvрати Paterson i mljacnu nestrpljivo jezikom. — Samo? za nas dvojicu. — On ponovo pokaza prema stolu u uglu. — Zamisli! — izusti. — Dvadeset hiljada dolara i više!

Sada je i Miguel pokazao ka stolu za kojim je sedeo Amerikanac. — To nije tvoja briga, Li! — On natoči obe čaše preko oznake. To je za starog skinicu bio čvrst dokaz da je u krčmaru probudio interesovanje.

Miguel ponovo pogleda starca i doturi mu čašu. Li Paterson je odmah ščepa. — Dvadeset hiljada dolara, kompadre! — progundā i srknu sočnu penu iz čaše. — I to se sasvim lako može zaraditi. I to baš sada kada se momak napije. Lepo ćemo ga spetljati, strpati u jedna kola i odvesti ga preko granice. Nije ti potrebno ništa više sem jedne velike torbe u koju će sav novac stati.

— Preko granice? Pa do Rio Brava ima sto kilometara!

— Pa šta? — nasmeja se starac. — Dvadeset hiljada dolara vredi da malo protegliš noge. A sve je potpuno bezopasno i legalno. Treba samo da ga odvedeš do Vels Fargoa i da nakriviš šešir.

Miguel je sada zurio u Šejnov sto.

Starac isprazni čašu i pogleda ponovo lukavo debelog krčmara. — Još jedno pivo za nas dvojicu! naruči, stavivši praznu čašu na pult. On glasno mljacnu i obrisa penu sa brkova.

— Pare! — zašišta Miguel i pruži ruku, ne skidajući pogled sa Amerikanca, koji je igrao karte sa njegovom sestrom i kavaljerski gubio.

Li Paterson je razrogačio oči.

— Ideš li sa mnom ili ne? A? Ako ideš, onda lepo otpiši dug svom partneru za tako sitnu stvar. Svaki od nas će imati po deset hiljada dolara odmah po isporuci. Časna reč!

Miguel ga osmotri ispod oka.

— Ako je to toliko sigurna stvar, ti, staro naklapalo, zašto onda to ne uradiš sam?

— Pogledaj još jednom tog tipa, a onda pogledaj mene — objasni Li Paterson. Sam ne bih mogao ni da ga pomaknem sa stolice. Nekada, kad sam bio mlad... onda te sigurno ne bih zvao!

Miguel odmeri starca od glave do pete. Takav, mali rastom, nije ni kao mlad mogao biti bogzna kakva sila od čoveka. A sada je bio sama kost i koža.

— Onda? Kako stoji stvar s mojim pivom? — bio je uporan Paterson. — Ne mogu da mislim žedan. A treba sve isplanirati. Potrebna su nam pre svega jedna volovska kola...

Miguel je gledao nekud kroz njega.

— Zar zbog malih poteškoća hoćeš da ispustiš veliki posao? — zastenja stara skitnica.

Miguel se nasmeja.

— U redu! — odluči se iznenada. — Partneri smo! — On pruži starom čašu piva. — Sačekaj malo, amigo mio! — dodade i izađe iza šanka kroz zadnja vrata.

Već sa čašom na ustima, Li Paterson podiže ruku i klimnu glavom. Dok je praznio čašu posmatrao je Šejna. Veliki momak od preka igrao je i pio i uopšte se nije loše zabavljao sa lepuškastom i punačkom Miguelovom sestrom.

Za to vreme Miguel je posmatrao starca kroz proreze na vratima, a onda se okrete i pohita u dvorište gde je Olivio, njegov pomoćnik, cepao drva.

— Ti, prokleti tvorcu — krasnu krčmar ljujito. — Zar još nisi gotov? Trči preko do Aleha. Trebalo je da dođe sa svojom braćom. Treba da obave neki posao. Brzo se vrati i sačekaj u kuhinji.

— Si, padron! — odvrati Olivio i nakloni se. Bio je to propisno izrastao klip od dvadeset godina.

— Poslaću tamo, k tebi, onu staru skitnicu iz Država — nastavi Miguel i osvrte se da proveri da ga nije neko drugi čuo. — Odvedi ga u dvorište i daj mu jednu po tintari.

— Si, padron — Olivio se ponovo pokloni. — Treba li da ga nasmrtno prebijem?

Miguel se zamišljeno pogladi po ispupčenom trbuhu.

— Jednog mrtvaca mogu lako da u kolima iznesem iz sela — primeti Olivio.

Krčmar podiže ruku.

— U redu. Prebij ga. Ali ne sme ni da pisne! Inače ću ja tebi udesiti tintaru!

On se okrete i požuri nazad u krčmu, dok je Olivio istrčao iz dvorišta.

Bilo je već mnogo kasnije. Šejn se naslonio na ogradu stepeništa dok je mlada Meksikanka otvorila vrata sobe i upalila sveću. Njena velika senka titrala se na zidu i Šejn je mogao da vidi kako ona počinje da se svlači.

On proviri unutra i nasloni se na dovratnik.

— Hoćeš li doći k meni? — osmehnu se devojka.

Konopljane sandale i tanka pamučna haljinica — to je bilo sve što je imala na sebi! Nazirale su se njene čvrste grudi. Skrenuo je pogled sa nje. Bila je to mala soba, očigledno predviđena samo za ove svrhe. Zidovi su bili goli. Na sve strane gulila se boja. Jedini ukras bilo je malo raspeće. Krevet se nalazio kraj prozora, a sveća je stajala na klimavom noćnom stočiću.

Šejn skide šešir i baci ga preko sobe. — Ti baš pristaješ ovde, Dolores! — reče i skide jaknu.

Meksikanka mu priđe i izusti:

— Akveda!

— Tačno — promrmlja zapadnjak. — To je tvoje ime.

On se okrete, koraknu snažno unazad i svali se na krevet. Akveda mu izuje čizme. Za to vreme ga je posmatrala.

— Ti si jako umoran, Gringo!

— To ću ti još pokazati, Dajana — zagunđa on.

— Akveda! — ljutnu se devojka i prodrma ga.

— Akve... pa, dabome.

Ona se skide i stavi haljinu preko stolice. Onda se ponovo nađe nad njim.

— Spavaš li već, dragi?

On otvori oči, osmehne se, osloni se na levu ruku i munjevito se podiže. Onda je obuhvati rukom i steže.

Ona poče da mlätara rukama i nogama, ali nije uspela da se otme.

— Pusti me! — viknu.

Ali zapadnjak nije odustajao. Njena crna kosa, koja je blistala na svelosti sveće, polako se približavala njegovom licu.

Njen otpor je polako slabio.

Nešto docnije iz grudi joj se otme duboki uzdah.

— Šejn — prošapće. — Ti si... ti si...

— Šta sam ja? — upita zapadnjak.

— Ti si fantastičan — dokrajči devojka svoju misao, a onda se opusti i uskoro zaspa.

Šejn je blago odgurnu u stranu, a onda se uspravi u krevetu. Setio se da je devojka ponela sa sobom bokal vina. I zaista! Bokal je stajao na stočiću, kraj cveća.

Zapadnjak ustade i koraknu, ali izgubi ravnotežu. Ni sa njegovim vidom nije bilo sve u redu. Dohvativši bokal, nagnuo ga.

Bio je to težak zemljani sud u kome je vino ostajalo hladno. Tečnost je bila slatkasta i teška. Prvo je probao, a onda u jednom gutljaju dopola ispraznio bokal.

Zatim obrisa usta i s bokalom u ruci krenu nazad u krevet. Hteo je da probudi lepu i vatrenu Meksikanku.

Onda se začu kucanje na vratima.

— Akveda! — javi se neko tiho.

— Psst! — prošišta Šejn.

U tom trenutku vrata su već izletela iz šarki i tresnula o zid, tako da je po ćebetu počeo da pada malter. Tri Meksikanca uleteše u sobu. Zastadoše na vratima, ugledavši Šejna u krevetu. Ali samo za delić sekunde! Onda jurnuše dalje i ustremiše se na zapadnjaka.

Šejn otpi još gutljaja, a onda raspali iz sve snage prvog napadača bokalom po licu. Bokal se raspade i preostalo vino prsnu po sobi. Trojica napadača bili su veliki i plećati tipovi, koji poleteše kao tornado. Čak i onaj kojeg je Šejn onako raspalio bokalom. Istina, prvo je kirknuo i odskočio u stranu, ali je brzo došao k sebi, taman na vreme da pomogne onoj dvojici da šćepaju Šejna i svuku ga na pod.

Akveda skoči, uze u ruku haljinu i sandale, izlete iz sobe, prođe pored brata koji je čekao u hodniku i iščeze. Debeli krčmar doviknu nešto za njom, što Šejn nije razumeo. Jedino što mu je sada bilo jasno, bilo je to da se neće ispavati i da je ovaj prepad bio isplaniran.

On duboko uzdanhe vazduh. Trzao se i snažno udario napadače. Ali ovi nisu popuštali. Iznenada je uspeo jednog da dokači snažnim udarcem odozdo. Drugi mu je, međutim, visio na leđima i pokušavao da ga prilepi uz patos. Klekavši na kolena, Šejn pojuri nazad ka zidu i pripljeska tipa, tako da ovaj samo jauknu i sroza se.

Cela soba se tresla.

Šejn načini korak ka vratima, u nameri da izađe iz krčme, ali ga je već pristigao treći napadač. Zapadnjak se naglo okrete i pogodi ga pesnicom pravo u bradu.

Sada je i ovom bilo dosta.

Visoki zapadnjak se osmehne i nastavi ka izlazu.

Ali sekund docnije ponovo se našao na podu. Ušao je krčmar!

Šejn ga je prekasno video. Miguel ga udari nogom od stolice.

Udarac je sevnuo kao munja. Šejn oseti strašan bol u lobanji, a onda se opружи bez svesti.

Kada je došao k sebi bio je već dan. Ležao je vezan na jednim volovskim kolima. Bio je prekriven ćebetom i preznojavao se, ne mogavši ni da se makne. Kola su se kotrljala. Kroz tkaninu nazirao je da sija sunce.

Ljudi su sedeli kraj njega, čuvali ga i zabavljali se. Neko je monotonim glasom podvikivao volovima. Miguel, debeli krčmar bio je takođe tu. Glasove ostalih nije prepoznavao.

— Hej, Miguel! — viknu Šejn. — Ti prokleti tipe!

Kola stadoše i neko skide ćebe u stranu. Miguelovo znojem orošeno lice zurilo je u njega. Držao je maramu kojom je brisao znoj sa obraza.

— Kako je, mučaćo? — upita i osmehne se prijateljski. — Dobro smo te upakovali. Je li ti put naporan?

Lica ostalih tipova pojaviše se kraj krčmarevog. Sva trojica nosili su sombrero, pa sunce nije obasjavalo njihova divlja lica. Bili su to razbojnici što su upali u sobu kod Akvede.

— Daj mi nešto da pijem! — zatraži Šejn. — A onda mi ispričaj zašto si to uradio. Da li sam se nešto zamerio tebi ili tvojoj sestri?

U kolima je bio ćup sa vodom, prekriven ponjavom, kao zaštitom od sunca. Jedan od ljudi izvuče neki vrč i naže se ka ćupu.

Miguel prekrsti pobedonosno ruke na grudima.

— Šta bi mi se zamério, gringo? — izusti, dok su mu tamne oči svetlucale. On ponovo obrisal lice. — Ni mi nemamo ništa protiv tebe. Jednostavno te šaljemo preko granice. Gospodi iz Vels Fargoa. Čini se da su spremni da nam za tebe isporuče priličnu gomilu novca! Pravo u ruke! Više od dvadeset hiljada dolara. Oprosti nam i mi ćemo se moliti svetom Antoniju za tebe! Antonije je i zaštitnik gringosa! Ja nisam bogat čovek. Pogledaj Aleha i njegovu braću! Jadnici koji se nikada nisu najeli da im deca ne bi gladovala!

— Evo, već mi suze idu na oči! — prosikće Šejn.

— Da, to je tužno. I mi smo svi uvereni da nam ti samo možeš pomoći ako se prepustiš svojoj sudbini.

On skide ruku sa Alehovog ramena i pruži je ka momku koji je stajao kraj Šejnovih nogu i punio vrč vodom. Uze mu vrč iz ruke i da mu mig da uspravi zapadnjaka u sedeći položaj.

Momak zađe Šejnu za leđa, povuče ga za ramena i nasloni na prednju prečagu na kolima.

— Njegov šešir! — upozori ga Miguel. — Stavi mu šešir na glavu da mu čelo ne izgori od sunca. Mi želimo da ga živog isporučimo Vels Fargo!

Šešir je ležao u kolima. Meksikanac se saže, uze ga i stavi zapadnjaku na glavu, a onda skoči iz kola na zemlju.

Šejna su obukli. Čak su mu i nazuli čizme. Samo su srebrne mamuze, što ih je kupio u Tampiku, nestale. Bio je takođe uveren da više nema ni centa. Zbog toga, i da je mogao, ne bi bilo potrebno da zavlaci ruku u džep, da bi se uverio.

Miguel mu je držao vrč na usnama i Šejn je pio drugim gutljajima i žudno.

— Večeras ćeš dobiti da jedeš — reče mu Miguel. — Jako je ustrelio jednu antilopu. Ali sada moramo dalje Do Rio Brava ima sto kilometara, veliko kopile!

Krčmar ponovo obrisa znoj sa lica i stavi vrč na dno kola.

— Jako, pokreni volove! — viknu i krenu i sam.

Onda se prolomi pucanj! Jedan od volova bio je na mestu mrtav. Četiri Meksikanca se zgledaše.

Šejn se osmehnu.

— Krenulo je naopako, Miguele!

Četvorica kidnapera nisu mogli da dođu sebi. Za kolima se pojaviše jahači. Bilo ih je više od tuceta. Oni su jahali na konjima, mulama i magarcima, a puške, mačete i redenici presijavali su se na suncu.

To su bili banditi! Nikako stanovnici! To je Šejn video jednim pogledom i znao je takođe i s kojom bandom ima posla!

Ljudi su nosili uniforme regularne meksičke vojske. Njihov vođa bio je — pukovnik. Pravi pravcati! Šejn je znao da za njim tragaju po brdima Sijera Madre dva konjička divizionara. Ali tog odmetnika i njegove pljačkaše bilo je teško uhvatiti.

Jahači priđoše i opkoliše kola. Miguel, Aleho i njegova braća podigoše ruke. Krčmarevo mesnato lice postalo je blede kao kreda.

Pukovnik je očigledno voleo da se kinduri, bar sudeći po uniformi. Jahao je prvoklasnog konja. Mogao je imati i preko pedeset godina. Na licu mu se kao uzvišica isticao orlovski nos. Oči su mu bile crne sa smeđim pegicama na dužicama. Jedno vreme je ćutao. Onda priđe kidnaperima i pogledom odmeri oštro zapadnjaka.

— Kuda se se uputili i ko je taj vezani gringo na kolima? — hteo je da zna.

— Dolazimo iz Kandalosa, senjor pukovnik — odvrati Migeule. Drhtao je od straha.

— A gringo?

— Zovem se Šejn! — javi se zapadnjak. — Mene traži Vels Fargo. Kompanija je na moju glavu raspisala uce-

nu od dvadeset hiljada dolara. Kompanjerosi su odlučili da zarade taj novac.

Pukovnik siđe s konja. Sada se tek videlo koliko je mali rastom. Jedan od vojnika siđe sa svoje mule i prihvati uzde pukovnikovog konja. Pukovnik prošeta dvaput pred Miguelom i njegovim ljudima tamo-amo. Onda se zaustavi pred debelim krčmarom.

— Iz Kandalosa si ti! Znam ja tebe, kopile!

Bilo je to rečeno prividno prijateljski. Ali samo prividno. Šejn je znao ovaj kraj. I znao je da je ovim bila izrečena i krčmaru i njegovim pajtašima smrtna presuda.

Jasno da je to znao i Miguel. On pade na kolena.

— Pomiluj nas, pukovniče! — promuca.

Pukovnik stavi ruke na leđa i okrete se Alehu.

— Znaš li ti ko sam ja?

— Si, senjor! Veliki pukovnik Santos!

— Jesi li i ti iz Kandalosa?

— Da, pukovniče!

— Onda kako se to ponašaš? Ova kaca masti moli me za milost — reče pukovnik. — A ti ne!

Aleho je ćutao. Ali na kolena nije pao. On i njegova braća nisu se nadali ničemu od tog nakindurenog čovečuljka. Znali su da je hladnokrvan i krvoločan ubica kojeg ne vredi moliti.

Pukovnik se povuče jedan korak.

— Kandalos! Jednom ću morati to gznedo da spravim sa zemljom! Zašto niste nešto priložili kada su moji vojnici sa praznim vrećama došli u selo? Jedan od njih je čak i zaglavio tamo! Znaš li ti to?

Gledao je netremice u Aleha. Aleho nije skretao pogled.

— Na kolena! — naredi pukovnik.

Aleho i njegova braća ostadoše stojeći.

Pukovnik priđe kolima.

— Zašto ti ne klekneš, prokleti gringo?

— Ja sam spreman da vam pokažem svoju poslušnost, pukovniče Santos — osmehne sa Šejn. — Ali, kao što vidite, nisam u stanju.

— Znaš li me?

— Čuo sam o vama još gore u Državama!

Pukovnik se isprsi. U očima mu zasvetluca ponos.

— Je li to istina? Gde si o meni čuo?

— Gore, na severu! — uveravao ga je Šejn. Na puškomet od kanadske granice, senjor pukovnik. Tamo sam se družio sa jednim Meksikancem, koji me je odmah ostavio i krenuo za Meksiko, čim je čuo da vi vodite ustanak.

— Kako mu je ime?

— El Tigre!

— El Tigre? — Pukovniku zaigraše oči. On se okrete. — Sa konja, vojnici! Naložite vatru da ispečemo vola! Za ljude iz Kandalosa iskopajte grob!

Miguel zacvili. Aleho i njegova braća pogledaše krčmara s prezrenjem. Ali pred saznanjem bliske smrti i njihova kolena omekšaše. Bilo je, međutim, za sve kasno. Pukovnik Santos ih je sve skratio za glavu i dok su na njih bacali zemlju, udisao je žudno miris volovske pečenice.

Već se odavno bilo smračilo. Vojnici su nad streljanima iz Kandalosa poravnali zemlju i priključili se ostalima.

Šejn je bio oslobođen. Ali slobodan ipak nije bio. Jedan narednik nije ga ispuštao iz vida, a oko logora bili su postavljeni stražari. Jahaće životinje bile su posebno čuvane. Niko nije mogao da im priđe. Šejn je imao iskustva s takvim grupama odmetnika. Ali nigde nije bila takva gvozdena disciplina kao u bandi ovog bivšeg pukovnika.

U logoru je već zavladao mir kada je pukovnik poslao jednog kaplara po Šejna.

Sedeo je na oborenom deblu, ogrnut šinjelom. Pred njim je gorela mala vatra.

— Ja sam ti spasao život, gringo — reče kad su mu Šejn i njegov pratilac prišli. Kaplar stade mirno, propisno pozdravi okrete se i odstupi.

Zapadnjak je bio siguran da Santos uživa u ovoj predstavi.

— Duguješ mi zahvalnost, Šejn!

— Da, pukovniče!

— Moja vojska nije sastavljena samo od Meksikanaca. Ja sam okupio i više od jednog eskadrona Amerikanaca. To su ljudi koji prihvataju moje metode i imaju iste ciljeve kao i ja. Kada pobedim, svi će oni dobiti visoka mesta ili velike hacijende. Hoćeš li i ti da stupiš u eskad-

ron? Kao običan konjanik, naravno. Ali ti ćeš brzo napraviti karijeru. A onda te očekuje lep život.

Šejn je znao da ima posla sa mešavinom ubice, ludaka i pohlepnika. I najrađe bi odmah sve odbio. Ali nešto ga je upozoravalo da mora biti jako pametan i oprezan. A pukovnik kao da je osećao da se zapadnjak koleba, dodade:

— Ne moraš se odmah odlučiti, Šejn! Sutra se vraćamo u naš logor. Popričaj sa Amerikancima! Vidi te ljude! Možda među njima imaš prijatelja ili starih poznanika.

Šejn je sumnjao da nekog prijatelja može naći u takvom eskadronu. Ali Santosov predlog nije se smeo odbiti.

I tako se on udalji i vrati na svoje mesto, odlučivši da iskoristi prvu šansu za bekstvo. Kada se jednom nađe u onom centralnom logoru biće se jako teško izvući.

Ali šansa nije dolazila. Ni u toku noći ni u toku sledećeg dana, dok su marširali kroz brda.

Logor se nalazio na jednom od teško dostupnih visinskih platoa istočnog grebena Sijera Madre. Bio je okružen visokim i krševitim stenjem. Dva duga dana vukla se kolona duž stenovitih useka i vododerina. Šejnu nije bilo baš lako. Ali išao je dalje.

Bio je to pravi logor. Odmetnici su dovukli ovamo sve što imaju, uključujući i žene i decu. Stanovali su u kolibama, čatrljama, brvnarama, i po šatorima. Amerikanci su sebi podigli čvrste zgrade. Eskadron, kako je Santos nazivao tu hordu, sastojao se od tri tuceta avanturista. lovac na sreću, revolveraša i skitnica svih boja, kojima je u Državama bilo odzvonilo.

U logoru je bilo najmanje hiljadu ljudi, ne računajući njihove porodice i domaće životinje.

Pukovnik je stanovao u jednoj velikoj pećini, koja je spreda bila zatvorena daskama, na kojima su bila postavljena vrata. Pred njima se nalazio stražar.

Narednik koji je sve vreme pazio na Šejna, odveo ga

je do kamenih kuća američkog eskadrona, koji je u to vreme bio na jednoj akciji.

Narednik zakuca na jedna vrata i uđe zajedno sa zapadnjakom. Koliba se sastojala od jedne jedine prostorije koja je bila iznenađujuće svetla. S obe strane su bili prozori koji su umesto okana imali ugrađene boce. Levo i desno nalazile su se drvene ležaljke za desetak ljudi. U sredini je bio dugačak sto i klupe. Na njima su sedela dvojica muškaraca i igrala karte. Oni prekidoše igru i osmotriše pažljivo pridošlicu.

— Ovo je novi! — objasni narednik i izađe.

Šejn skide šešir, stavi ga na sto i reče svoje ime. Obojica se osmehnuše i ustadoše. Bili su ranjeni. To je i bio razlog što nisu uzeli učešća u razbojničkom pohodu svog eskadrona. Lečili su svoje rane.

Jedan se zvao Henri Kaladar. Bio je nizak rastom i imao je sigurno pedeset godina. Imao je ranu na nozi i hodao je sa štakom.

Drugi je bio dosta mlađi. Predstavio se kao Džes Kimberli. Bio je viši od Kaladara i ostavio je na Šejna simpatičan utisak. Pružio je Šejnu levicu jer mu je desna ruka bila u zavoju.

— Jesi li već učestvovao u pobuni? — hteo je da zna.

Šejn zavrte glavom. Zatim obojica sedoš, ostavivši i njemu mesta.

— Odakle dolaziš? Ko te je vrbovao? — pitao je Kaladar napregnuto.

— Pukovnik mi je predložio — objasni Šejn. — Ili kako se to kaže, predložio mi je da prvo sve ovo malo osmotrim. Gde su ostali?

Muškarci su ga iznenađeno posmatrali.

— Pukovnik lično? — upita Kaladar sa nevericom u glasu.

Šejn potvrdi glavom.

— Eskadron je odjahao za Saltiljo — izvesti ga Kimberli. — Još pre tri sedmice! Meso i viski bili su na izmaku. Kukuruz i vina imali smo u izobilju. Ovaca i koza takođe. Ali govedina i viski su uvek najtraženija roba. Mlađi su nameravali i da dovedu nekoliko žena. Santos je u svakom slučaju dao dozvolu.

— I kad će se dići veliki ustanak? — upita Šejn ironično.

Kimberli se podrugljivo nasmeja.

— Kada pukovnik dignu na noge deset hiljada ljudi. „Manjana”, razumeš? Ovde je sve „sutra”. Ako ne dođeš danas doći ćeš sutra ili neke sledeće nedelje. Dobro se živi. To je glavna stvar. I muškarac ipak dođe do nečega. Ako ni do čeg drugog, ono do žene i čopora dece.

— Začepi usta — zareža Kaladar. — Pukovnik će već uraditi ono što je naumio.

— Ne uči me — preseče ga Kimberli uzrujano. — Bolje donesi vina. Hajde da se napijemo sa pridošlicom!

Kaladar uze svoju štaku i odskakuta napolje.

— Pred ovim se pazi — reče Kimberli tiho. — Ovakvih tipova ima mnogo. Da li se ti zaista poznaješ sa Santosom?

— Uхватili su me drumski razbojnici — objasni zapadnjak. — Onda je došao on sa svojim vojnicima.

— I zbog čega si ovde? Iz uverenja?

Kimberli se iskezi. — Kada se jednom u to upetljaš, više nemaš kud. Komandir eskadrona je jedna prava svinja. On i nekolicina njegove vrste vraćaju svakog begunca nazad. Od kako sam ja ovde tri čoveka su isparila. Kroz tri dana bili su ponovo ovde. Ali kao mrtvaci. Komandir i njegovi prijatelji, koji ovde vode glavnu reč, i žive u logoru u medu i mleku, jadne su momke formalno isekli na komade. Ako možeš da se vratiš u Države, ne daj da te zavrnuju. Ali to moraš da učiniš što pre. Kako si se uopšte našao u logoru a da nisi potpisao nikakvu obavezu. Uopšte ne mogu sebi da predstavim kako zamišljaš da te ponovo puste. Ti sada znaš naše skrovište!

To je bilo ono zbog čega se i Šejn brinuo. Ali o tome još uvek nije previše razmišljao.

— Ovde se da živeti — nastavio je Kimberli da priča. — Ima više krčmi i gomila drolja s kojima se može ubiti vreme. Tu i tamo odemo na neki razbojnički pohod, radi, kako to pukovnik kaže, „viših ciljeva”.

Kimberli pokaza na svoju ruku.

— To mi se dogodilo pre četiri sedmice. Trebalo je da dignemo oružje iz jednog vojnog skladišta. Ali skladište je bilo jako čuvano. Morali smo da pobegnemo na vrat

na nos. Pri povratku naišli smo na jedan ženski samostan i tu smo hteli da se najedemo, napijemo i provedemo. Ali hoćeš vraga! Ispod mantija provirili su muškarci s revolverima! Zaseda! Odatle mi ova rana zbog koje čučim tu s onim starim paukom.

Jedan narednik uđe i obrati se Šejnu:

— Pukovnik hoće s tobom da razgovara!

Zapadnjak uze šešir i ustade. Kimberli ga potapša po mišici. — Ne zaboravi šta sam ti rekao — procedi.

Šejn se osmehne i pođe za narednikom kroz logor ka pukovnikovoj pećini.

Ovaj put Santos je bio bez kape i bez koporana nakićenog kao u pauna. Bio je ćelav. Mala, gola lobanja, veliki kukasti nos i tanak naboran vrat, sve je to Šejn opazio u trenutku.

Nije bio sam. Četiri mlađa oficira stajali su s njim pred stolom sa kartom. Pozadi je bilo nekoliko žena u šarenim haljinama.

— U pećini nije nedostajalo prostora i ona uopšte nije podsećala na rupu u steni. Kameni zidovi bili su prekriveni svilenim maramama. Pod je bio pokriven drvetom, a na njemu je ležao debeli tepih. Sa plafona je visio teški luster od zlata i stakla, u kojem je gorelo najmanje pedeset sveća koje ne samo da su davale svetlost već i toplotu. Na zidovima su visile slike i ogledala. Skupocen nameštaj stajao je posvuda okolo. Za trenutak Šejn pomisli da se ne nalazi u pećini već u palati.

Pukovnik mu dođe u susret. Narednik salutira i izađe.

— Jesi li video logor i razgovarao s ljudima?

— Da, pukovniče!

— I kako ti se čini? — Pukovnik nije imao samo facu jastreba, već i njegov oštri pogled.

— Ostaću, pukovniče! — odvrati zapadnjak.

Čovečuljak prekrsti ruke na leđima i zagleda se u pričošlicu.

— To je dobra odluka, Šejn! Hoćeš li da mi položiš zakletvu?

Šejn kimne glavom. — Vaša stvar leži mi na srcu, senjor pukovnik.

— Onda se zakuni! — odvrati Santos i koraknu u stranu.

Jedan od mlađih oficira izvuče sablju i ispruži je. Drugi je govorio neke kobajagi svečane reči, koje je Šejn mahinalno za njim ponavljao. Za vreme te smešne ceremonije primetio je odjednom kako mu je pukovnik ponovo prišao i držao ga za ruku, i sam govoreći nešto što Šejn nije razabirao, niti se trudio da razabere.

Zatim pukovnik salutira i pogleda ga u oči. Zapadnjak stavi šešir i prinese mu ruku u znak pozdrava.

— Odstupite! — začu se odsečan pukovnikov glas.

Šejn načini nalevokrug. Pred njim je stajao narednik koji je odmah hteo da ga povede napolje. A onda u pećinu stupi jedna Amerikanka!

Šejn je stajao i osmehiyao se.

Bila je visoka, plava i veoma lepa. Nosila je elegantnu haljinu i veoma vredan nakit. Bila je prava dama. I to prvoklasna.

Čulo se iza Šejna kako Santos i njegovi oficiri capnuše petama u znak pozdrava.

Žena odmeri Šejna hladnim pogledom. Zatim pođe dalje, šušajući skupom haljinom. Narednik izvede Šejna.

Na vratima se zapadnjak još jednom osvrte. Pukovnik je upravo poljubio ženu u ruku.

Išao je za narednikom i osmehivao se. Nije se prevario. Poznavao je tu ženu. I to iz nekih sjajnih dana.

— To je senjorita Anamarija Pepita de Korte — objasni narednik.

Šejnov osmeh postade širi. Kada je tu ženu prvi put upoznao zvala se samo i jednostavno Vera i bila je jedna od jeftinijih Lizinih dama za zabavu u Juki.

Narednik odvede Šejna nazad u kuću za Amerikance. U međuvremenu se vratio i Kaladar sa vinom. Šejn sede kraj njega i Kimberlija, pa je s njima pio i kartao se dok obojica nisu pali pod sto. Zatim skupi karte sa stola i počeo da pije sam. Bilo je već kasno u noć kada je ustao, s namerom da legne na neku od drvenih klupa. Ali je odmah ponovo seo i uhvatio ruku koja mu se spustila na levo rame.

Bila je to ženska ruka! Okrete se i pogleda u Verino lepo lice. Uopšte nije čuo kad je žena ušla u prostoriju.

— Šejn! — osmehne se ona. — Kako si?

Gledao ju je neko vreme, pa kimne glavom.

— Napravila si priličnu karijeru. Liza i devojke pu-
ći će od zavisti!

— Nameravaš li da razglasiš ovuda o vremenu koje
sam provela u Juki? — upita žena preteći .

— Kako si došla na takvu ideju? — odvrati Šejn. —
Kao što sam čuo, ti si ovde Anamarija Pepita de Korte-
z. Ja ne želim nikom da pokvarim igru, madam de Korte-
z.

Ona se ponovo nasmeja. — Da, ti si uvek bio momak
na svom mestu.

— Jesi li zato došla ovamo da bi saznala da li ću ja
ćutati? U tom slučaju možeš ponovo da budeš sasvim mir-
na.

— Treba s tobom da razgovaram — odvrati žena.

— Govori! — podstače je zapadnjak. — Moji kompa-
njoni su pijani kao trube. Nalili su se tako da u njih više
ne može da stane nijedna reč.

Vera sede kraj njega na klupu.

— Čuj! Ne misliš valjda ozbiljno da se upetljavaš u
ovaj krvavi posao?

— Nemam izbora! Inače ne bih.

Ona mu stavi ruku na rame i pomilova ga po obrazu.

— Baš si ti fini momak, Šejn! Uvek kada bi se poja-
vio u Juki bila sam uverena da će se nešto zaista lepo do-
goditi. Ali uvek si se obraćao drugim devojkama.

Ona mu se približi. Sve na njoj bilo je toplo, meko i
izazovno.

Zapadnjak se malo domače.

— Jesi li došla samo to da mi kažeš?

— Naravno da ne! — odvrati Vera. — Ovo i nije me-
sto za ljubavne izjave.

— Možeš li da ostaneš ovde izvesno vreme?

— Zašto?

— Da vodimo malo ljubav!

— Je li ti do toga baš tako stalo?

— Pa naravno! — on pruži ruku k njoj.

Ona mu odmače ruku. — Ti si jako direktan!

On se osmehne.

— Zar mi nisi rekla da si se uvek nadala da ćemo još
biti zajedno.

— Jesam — nasmeja se Vera. — Ali ti izgledaš kao izgladneli vuk. Nije li to opasno po mene?

— Svakako!

Ona mu se zagleda u lice. Iznenada se pojavilo nešto u njenim očima što je Šejn vrlo dobro poznavao.

On ugasi lampu i naže se prema njoj.

— Dođi sa mnom — reče ona.

Visoki muškarac zavrte glavom. — Ne — odvrati odlučno. — Sada i ovde.

— Ti si pošasavio! Ti...

— Ne pričaj! — Šejn je privuče, još uvek misleći šta je ta žena zapravo od njega htela.

U sledećem trenutku bilo mu je svejedno.

— Ja sam Santosova ljubavnica — objasni Vera, pošto je sa Šejnom ušla u svoju pećinu. Prostorija je bila isto tako uređena kao i pukovnikova podzemna palata. Samo nije bila toliko velika. Kao da je sve bilo za jedan broj manje. Čak i krevet.

Šejn se odjednom oseti neprijatno. Oklevao je čak i da sedne. — Ako je tako — primeti — zar onda ne rizikujem i glavu i šiju?

— Sedi i ne brini se! On mi potpuno veruje. Sem toga, čvrsto spava. Od pre dva dana u logoru se nalaze njegova mati, njegova žena i njegova kći. Sada mora da pazi kako se ponaša i da izigrava istinskog vođu pobune.

— Zar on ne misli to ozbiljno? — začudi se zapadnjak. Očekivao je da bar Santos veruje u ono što govori.

Vera odmahne rukom.

— On je izbačen iz armije na najponižavajući način. To je ono što nikako ne može da pregori. Želi da se osveti. Ali pri tom ne misli ni na šta drugo sem na samog sebe. A njega interesuju samo žene i pljačka.

Šejn se osmehne i sede na krevet.

— Jasno! Kad te i ja tako gledam!

Ona se zadovoljno nasmeja.

— Kad je sa mnom, onda mu više ništa ne ostane u svesti. Onda ne uzima, nego daje. Ja sam viša od njega,

mlada, plavokosa. To istovremeno i imponuje njegovoj sujeti i poražava ga. Stoj uvek nepomično kada s njim razgovaraš, pokaži mu da ga ceniš i pred svima ga oslovljavaj sa „pukovniče”. On je krvoločan pas, cinik i ubica. Uvek je raspoložen da ljudima presuđuje, da ih dovodi u red, da zavodi disciplinu i govori velike stvari. Ljudi, koje je poveo sa sobom, slepo ga slede, ali nisu svi zli. Oni su njegova publika dok se šeta po pozornici kao paun. Najveće bitange su Amerikanci. On tu bandu, sastavljenu od ubica i lopova, naziva pompežno svojim „američkim eskadronom”! Vođa te bande zove se Čarli Vejgand. Jesi li već čuo za njega?

Šejn odrečno zavrte glavom.

— Vejgand i pukovnik su se tražili i našli — rastavila je žena gnevno. — Vejgand je ovde drugi čovek. Čak je i ispred oficira Meksikanaca, koji se još i mogu podneti i koji još veruju u ono što pukovnik priča.

— Kad je sve to tako gadno, zašto si ti još ovde? Da nisi možda u zarobljeništvu?

— Ne! Ja sam slobodna — odvrati žena i priđe mu. — Ja sam još ovde jer sam sve vreme očekivala momka kao što si ti.

Šejn se osmehne.

— Ja znam gde on krije svoje blago — dodade ona. Zapadnjak razvuče lice.

Ona poče da se svlači. Šejn je zagrl i povuče k sebi.

Već je sivelu jutro, a razgovor još nije bio završen.

— Postoje dve mogućnosti da se obogatimo, dragi — šaptala je žena, dok su ležali mirno jedno kraj drugog. — Ili ćemo izdati Santosa ili dići njegovo blago. Za njim je raspisana ucena od milion dolara u zlatu! Za živog ili mrtvog. Treba samo da ga dovedemo do prve policijske stanice ili da damo znak vojsci.

— Ne znam, Vera — odvrati zapadnjak i zapali cigaretu. — To nije moj način zarađivanja novca. Santos mi nije ništa učinio.

— Ali on je bandit, ubica, razbojnik! — reče ona uverljivo i okrete se ka njemu, zagledavši mu se u lice. — Pomisli na to!

— Jesam li ja zakon? Čak i ovde, u Meksiku?

Ona se ponovo okrete na leđa i zagleda se u strop. —

Razočarao si me, Šejn — uzdahne. — A ja sam poverovala da me voliš!

Bila je ljuta. Skinula je njegovu ruku sa svog ramena, ustala iz kreveta, uzela njegovu odeću i pružila mu je. — Drži to i idi! — reče besno.

— Teraš me napolje?

— Da!

On ustade i poče da se oblači. — Ti si pošasavila, devojko — reče. — Šta si ti do sada naučila u životu? Da li si ikada pomislila koliko je Santos prevejan? Zar nisi u trenutku kada si pomišljala da zazviždiš policajcima, posumnjala da oni možda nisu potkupljeni od Santosa ili s njim simpatiziraju? Šta misliš: šta Santos s tobom traži, kad mu ništa tako ne leži kao neverstvo i prevara?

— Ja ga znam, Šejn! Ne obmanjujem te. Ali ti nećeš.

— Neću, dabome! I to iz dva razloga. Prvo zato što je to nemoguće, a drugo, ja ne idem protiv čoveka koji mi ništa nije uradio.

— Još ti ništa nije uradio.

— Šta time misliš?

— Ti ne želiš da ostaneš ovde, je li tako? E, pa, onda probaj da odeš, pa ćeš saznati!

— O tome da li ću ostati ili neću još nisam odlučio — odvrati zapadnjak i nazuje čizme.

— Od mene ne možeš očekivati nikakvu pomoć — prosikta ona besno. — Ti ćeš otići. Ja te znam. Od svega najviše voliš svoju slobodu. Šta bi ti počeo s tim pobunjenicima? Za par dana pokušaćes da odlepršaš. Ali tada ne računaj na mene.

On nabi šešir, prebaci jaknu preko ramena i krene ka vratima.

— Šejn!

On se osvrte ka njoj i stade. Baš je bila đavolski zanosna žena. Bez komadića odeće na sebi stajala je na krevetu, a plava kosa joj je padala do ramena. Imala je raskošne obline, ali je u struku bila tanka, skoro da bi je mogao obujmiti šakama. Noge su joj bile duge i fino izvajane. Nigde nijednog grama mesa ni suviše ni premalo.

— Ako odeš, ne moraš se više vratiti — rekla je.

— O tebe mi je stao dah!

Prišla mu je, stala tik do njega i sagla glavu.

— Među njegovim blagom nalaze se i zlatne poluge u vrednosti od tri miliona dolara!

— Znaš li koliko su te poluge teške? Ko će ih vući? Trebalo bi da imamo karavan tovarnih konja. Dići taj novac iz meksičke banke nije bilo ni upola toliko teško, kao i polovinu od toga pronaći kroz Santosovo područje. Predstavi to sebi sama! Ne bismo daleko stigli, a već bi nas poubijali.

— Nas ne bi niko ni primetio ni pronašao!

On se nasmeja.

— Santosu je uvek na umu da ti znaš njegovu tajnu. Tom nepoverljivom stvoru! Zato, ako otkrije da smo nestali, odmah će poslati za nama svoj američki eskadron. U to budi sigurna!

Ona zavrte glavom. Preko njenih lepih očiju prelete iznenada jedna senka i zatamni joj pogled.

— On neće ništa primetiti. Ja ću ga prethodno likvidirati.

— S tim ja neću ništa da imam — odvrati Šejn i izađe iz pećine.

Jutarnje svetlo još je bilo slabo. Stene su još bile tamne. Šejn se šunjaao duž njih sve dok nije dovoljno udaljio od Verine pećine. Tek kad se uverio da ga niko nije video, odvojio se od njih.

*

Pred podne vratio se Santosov američki eskadron u logor. Sastojao se od bande raspojasanih pirata u sedlu. Tačno tako. Ti ljudi nisu nosili nikakve uniforme. Kao horda podivljalih kaubojja koji uleću u grad na rodeo, tako su oni ujurili u logor. Urlali su kao đavoli i pucali u vazduh. U stisnutom poretku jahali su kroz glavnu ulicu logora dok su se sa strane načičkali muškarci, žene i deca.

Šejn sa Kaladarom i Kimberlijem izađe iz kolibe. Kaladar odskakuta konjanicima u susret.

Kimberli povuče Šejna u stranu.

— Dovedi su i žene — poviče odobrovoljeno, a onda

ni njega ništa nije više moglo da zadrži. Pojurio je za Kalendarom.

Šejn se nasloni na dovratnik i zapali cigaretu. Neki konjanici, zaista, nisu sedeli sami u sedlu. Držali su pred sobom žene.

Urlike je zamenio žamor glasova. Kimberli je doveo nekolicinu iz eskadrona i upoznao ih sa Šejnom. Ali oni su imali suviše toga da pričaju da bi obraćali preveliku pažnju na novog pripadnika eskadrona. Navalili su da jedu i piju, sedeći kraj vatre.

Bilo je već tamno kada je Šejn ugledao Vejgandovo lice.

Čarli Vejgand je bio visok i vitak muškarac od oko četrdeset godina. Ostavio je na Šejna utisak inteligentnog tipa. Odeća mu je bila dosta elegantna. Lice mu je bilo odlično i nimalo antipatično. Bio je glatko obrijan i imao kratko podšišanu crnu kosu.

Prišao je vatri i odmerio Šejna hladnim i ispitivačkim pogledom. Posle toga više nije obraćao pažnju na pridošlicu. Razgovarao je sa ljudima, smejao se i raspredao događaje s pljačkaškog pohoda. Onda se lagano pomače kraj vatre i stade tik do Šejna.

Kimberli munu zapadnjaka u slabinu i dade mu znak da treba da ustane.

Šejn se diže.

Oko njih u trenu umuče žamor. Čulo se samo kako vatra pucketa.

Vejgand se nasmeja i pruži Šejnu ruku. — Ja sam kapetan Vejgand — reče. — Kako čujem vi ste već pred pukovnikom položili zakletvu. To znači da pripadate nama?

— Ja mislim tako! — odvrati zapadnjak.

— Dodite — reče Vejgand i udalji se od vatre. Zapadnjak ga je pratio. Pred kolibom u kojoj je stanovao, Vejgand se zaustavi.

— Ja znam ko ste Šejn! Čuo sam o vama još u Državama. Sada mogu da vam kažem da ste vi baš takav tip kakav nam je ovde potreban. Pukovnik vam je spasao život. Zbog toga on očekuje od vas posebne usluge. Da li vam je to jasno?

— Neću razočarati pukovnika — potvrdi Šejn.

Vejgand ga potapše po ruci i okrene se da pođe. On-
da se još jednom zaustavi.

— Još nešto, Sejn! Ako ovamo dovedete ženu, ili dve,
ili tri, ako hoćete da se oženite ili ostanete samac to ovde
nikoga ne zanima. Bitno je da vi sami treba da se brinete
o sebi. Ovde ima dosta slobodnih žena a i veze nisu tako
čvrste. Međutim, nijednoj ženi ne piše ništa na čelu, pa se
bolje prethodno obavestite da biste izbegli nesporzume.

— Oprostite, ali ne razumem.

— Zapamtite samo jedno! Plavokosa Amerikanka je
Santosova ljubavnica, vi, magarče! Sreća da to samo ja
znam! A i imam za vas izvinjenje jer ste ovde novi. Vi
ste Santosov dužnik. Kada bi znao, za ovako nešto biste
sada visili, izbičevani i polumrtvi!

U Šejnu je kipeo bes. Ta prokleta zmija! Zar je mo-
guće da je Vera izdala, ili je odlučila da ga izruči Santosu
na milost i nemilost? Znao je da je za njega jedno opasno
koliko i drugo.

— Mister Vejgand, ja sam samo pitao ledi za ime i in-
teresovao se odakle je iz Država. To je sasvim prirodno kad
sretnete zemljaka u tuđini.

— Vi, početniče! — prošišta Vejgand. Utuvite već je-
dnom sebi u glavu da ćete ovde za neugodna pitanja dobi-
ti samo olovo. Zato se sklanjajte toj dami sa puta.

On se okrete i ode.

Šejn obliza usne. Vejgand između koliba i šatora ode
ka pukovnikovoj rezidenciji.

— Vejgand ti ne misli loše — javi se Kimberli iza nje-
ga. — Hajdemo u krčmu! Smiri se! Jer ako nije, mogao bi
da te uzme na zub! On je jedno proketo kopile. Zato mu
se sklanjaj s puta. Bolje se drži mene.

— Nemam novaca za krčmu — objasni zapadnjak
neraspoloženo.

— Bićeš moj gost! Platiću i ženu za tebe!

— Drugi put — odvrati zapadnjak i uđe u kolibu.

Kimberli uzdahne i vrati se ka vatri.

Šejn je čekao da se sasvim smrači i da u logoru zav-
lada mir. Napolju je i dalje gorela vatra. Ljudi kao da još
nisu nameravali da se vrate u kolibe. Pojedinačno ili u
grupama vukli su se kroz logor ka krčmama.

Malo pred ponoć napusti Šejn kolibu i prišunja se Ve-

rinoj pećini, gde stiže neprimećen. Vera nije bila tamo. Ali vrata nisu bila zaključana. On se osvrte oko sebe, uđe, zapali šibicu, priđe krevetu, leže i ispruži se.

Stavio je ruke pod glavu i zaspao. Kad Vera stigne on će se već probuditi.

I tako je i bilo. Ušavši, ona zapali sveću i ugleda zapadnjaka kako i dalje leži.

Ona priđe krevetu i osvetli gosta.

— Šejn! — poviče iznenađeno.

On sede i skide noge sa kreveta.

— Zašto si čekao na mene? — upita. — Jesi li razmislio?

— Zašto si nahuškala Vejganda na mene? — odvrati on ljutito.

Ona se povuče par koraka. On ustade, priđe joj, uhvati je za mišice i privuče je.

— Htela si da me udesiš! Zašto?

Oči joj se raširiše. U pogledu joj je bila mešavina straha i nerazumevanja.

— Nemoj mi samo govoriti da je Vejgand sam nanjušio stvar! — prosiktao je i pustio je naglo. — Došao sam ovamo da te opomenem, a ne da ti kažem da sam razmišljao!

Ona udari nogom o pod.

— Zamišljaš li ti da će ti Santos verovati ijednu reč? Šta ćeš mu ispričati? Da smo spavali i da hoću da ga smaknem? — Ona se posprdno nasmeja i otvori vrata.

— Hajde! Idi k njemu! Još pre svitanja naći ćeš se u grobu. Ali bez glave.

— Ja ne idem Santosu, lutkice. Ja sam došao k tebi! Zato se čuvaj!

— Priključi mi se, Šejn!

On se namršti.

— Jesi li ti to odala?

— Jesam!

— Idi do đavola! — prasnu zapadnjak i okrete se da pođe.

— Čekaj! — povika žena.

On krenu ka vratima i tamo se okrete.

Vera mu pođe par koraka u susret.

— Molim te za to!

— Ne!

Ona se trže. — Onda ću morati da ti zapretim i da te prisilim!

— Ne teraj mak na konac, Tera! Ti si se prevarila u meni. Santos i Vejgand jesu đavoli. Ali ja mogu takođe da budem priličan gad, ako hoću.

— Ne ostavljam ti nikakav izbor, Šejn! — odvrati ona hladno. — Priključi mi se ili ćeš umreti. Nemoj da misliš da će ti iko priskočiti u pomoć. Ja sam Santosova ljubavnica, kraljica Sonore, a ti si u ovom logoru posljednje đubre.

— Tako daleko ideš?

— Ti ovde nisi ništa nego jedno bedno kopile, koje se šunja za mnom i hoće da me napastvuje.

Šejn oseti opasnost i hteo je da se izvuče što je pre moguće. Bilo mu je pre svega jasno da mora što je moguće pre da se izgubi iz logora, pre nego što bude izgubljen.

Ali za to više nije imao vremena.

Vera poče iznenada da treska i viče. On koraknu ka vratima, ne znajući da li da se odmah izgubi ili da je prvo ućutka.

Onda se vrata otvoriše širom i četiri Meksikanca i tri tipa iz Vejgandove lične revolveraške garde upadoše unutra.

Šejn se osvrte oko sebe i zamaha rukama. Ali jedino oružje koje je u tom trenutku posedovao bile su njegove vlastite pesnice. Pridošlice, međutim, nisu mu ostavljale nikakvu šansu. Jurnuše na njega, oboriše ga na pod i počеше da ga udaraju i da gaze po njemu. Dvojica bandita ga vezaše. Prvo noge, a onda ga omotaše uzama oko trbuha, pričvrstivši mu ruke na leđa.

Tek kad su ga izvlačili napolje mogao je ponovo da vidi Veru. Sedela je na krevetu. Njena bela ramena svetluca su u svetlosti sveće.

— Recite Vejgandu i pukovniku lično da me je ovo kopile htelo da siluje! — doviknu napadačima.

— Prokleta zmijo — vrisnu Šejn. Obračun je bio trenutačan. Jedan od trojice Amerikanaca ućutka Šejna snažnim udarcem.

Tamnica u logoru pukovnika Santosa bila je jedna mala pećina koja je bila pregrađena dobro izrađenim rešetkama. Kao da su bile skinute sa kapije nekog samostana ili katedrale i preneti čak ovamo u stene. Jedini dodatak bio je poklopac, osiguran bravom, koji je bio samo toliko velik da čovek može, puzeći na trbuhu da se uvuče u ćeliju i iz nje izađe.

Šejn je ceo dan unutra spavao. Kada je sunce već bilo u zenitu, zazvečkaše rešetke i on otvori oči.

Napolju je stajao Kimberli sa „vinčesterkom” o ramenu. Bio je postavljen kao stražar pred tamnicom.

— Ti, prokleta ludo — reče. — Zašto nisi sa mnom došao u krčmu? I tamo ima lepih žena, koje ne bi vikale kad bi ih pritisnuo. Zar si morao da se poslužiš de Kortezevom?

Šejn besno frknu:

— De Korteze! To je jedna jevtina drolja koju sam nekada upoznao u bordelu u Juki. Naplaćivala je dolar po mušteriji. Anamarija Pepita de Korteze! Njeno pravo ime je Vera.

— Može biti, može biti! — odvrati Kimberli. — Ali to je bilo nekada, u Juki, ti, prokleta budalo! Ovde je ona velika dama! Ona je Santosov čovek, ti, klipane! Zašto mene nisi pitao? Mogao sam ti to reći.

— Ti to ne razumeš sasvim, Kimberli — prostenja Šejn očajno. — Drolja me je preradila! Možeš li mi doneti nešto za piće?

— Hoćeš li da me sahraniš? Većina stražara po stinama može da vidi prostor pred tamnicom. Ne mogu ti pružiti ni praznu ruku, a da ne rizikujem da izgubim glavu!

— Kako bih mogao doći do nekog pića? — stenjaio je Šejn uporno.

— Ti sediš u tamnici, Šejn! Tu nema ništa da se jede i ništa da se pije! Preostaju ti samo tri mogućnosti. Ili ćeš danas biti pušten, što ne mogu sebi ni da predstavim, nakon što si upao kod one plave kučke, ili će te danas ili sutra izvući odavde i skratiti za glavu. A može se takođe

desiti da prestanu da se brinu o tebi i da te jednostavno ostave da ovde crkneš.

— Zaista si mi naslikao ružičastu budućnost! — proceđi zapadnjak.

Kimberli sleže ramenima.

— Ja sam te upozorio! Pomislio sam, naravno, da ćeš potražiti nešto za sebe. Ali ovako nešto zaista nisam mogao ni pretpostaviti! Da pokušaš kod Santosove ženske, te ledene bludnice! I sad je, naravno, za tebe gotovo!

— Nije još ništa gotovo! — objašnjavao je Šejn očajnički. — Ja zaista nisam nasrnuo na nju. Ona je htela Santosa da izda i da naplati to. I kada ja nisam hteo u tome da joj pomognem, namestila mi je ovu igru.

Kimberli se namršti.

— Ne želiš valjda da se oni koji te čuju iskidaju od smeha? To je stvarno strašna priča! Reci bolje da je bio mrak, da si bio pijan i da nisi primetio ko ti je uleteo u šake. Onda bi mogao da računaš na milost. Ali nemoj da kažeš ono što si sad meni tvrdio, tako ti svega!

Vera je bila u pravu. U istinu niko neće verovati. Čak ni Kimberli.

— Hoću da razgovaram sa Santosom — izusti Šejn posle duže pauze.

Kimberli ga je pogledao, ne verujući u ono što čuje.

— Jesi li sišao s uma? Hoćeš li da ubrzaš svoju sudbinu?

— O svojoj šiji još se ja brinem — progunda Šejn ljutito. — Hoćeš li da mi učiniš to i obavestiš nekoga da razgovaram sa Santosom?

Kimberli ga je sažaljivo posmatrao.

— Kad baš tako hoćeš, meni za jedan čas dolazi smeana. Onda ću to reći Vejgandu.

— Razgovaraj s nekim meksičkim oficirom!

— Za nas je Vejgand nadležan!

— Onda, do đavola, reci njemu da želim da razgovaram sa pukovnikom!

Vreme je prolazilo užasno sporo. Konopci su se zapadnjaku usekli u meso. Osećajući kako je snažno vezan konopac, shvatio je da nema nikakvih izgleda da se oslobodi.

Kimberli je kao pravi stražar marširao pored rešetke

tamo-amo. Najzad je njegovo vreme isteklo. Došao je drugi čovek iz američkog eskadrona i smenio ga.

Desetak minuta kasnije stade gospodarica Sonore pred rešetke. Odsečnim pokretom ruke naredi stražaru da se udalji.

Šejn se okrete na stranu. — Ko te je zvao? — prosikće.

Ona se hladno nasmeja.

— Znam da hoćeš da razgovaraš sa Santosom. O čemu?

— Hoću da ga nagovorim da ti zavrne šiju!

— Ne optužuj me da sam ja kriva. Ja sam ti predlagala nešto. Ti nisi prihvatio i sada si tu gde si.

On se pomeri u stari položaj, da ne bi više morao da je gleda.

— Niko ti neće doći, Šejn! Santos je već doneo presudu. Umrećeš.

Zapadnjak se okrete.

— Onda dobro! Pobedila si! Ići ću s tobom!

— Prekasno, Šejn! Ti ne moraš više ni o čemu da misliš. Sutra pri izlasku sunca biće sve gotovo!

Okrenula se i trčeći udaljila. Stražar se vrati i nastavi svoju monotonu šetnju pred tamnicom. Onda iznenada stade. Šejn proviri napolje. Pojavio se Kimberli. On i stražar pogledaše prema visokim stenama na drugoj strani platoa. Onda Kimberli munjevito uze pušku od stražara, stavi je na rame i poče da šeta. Drugi se brzo izgubi odatle. Šejn se otkotrlja preko hladnog kamena ka rešetki.

— Rekao sam ti da ništa ne vredi! — progundā Kimberli. — Niko te neće odvesti Santosu da s njim razgovaraš... Nego, šta si ti to pričao o nekoj nagradi koja je navodno raspisana za Santosovu glavu? Je li to zaista tačno?

— Dabome! — osmehne se Šejn. — Zar ti to nisi znao?

— Koliko para?

— Milion dolara u zlatu!

Kimberliju se suziže oči.

— I treba ga samo izdati?

— Da, ali to nije nimalo jednostavno, Kimberli! Stišaj svoju pohlepu za novcem. Ti znaš da pukovnik svug-

de ima svoje ljude. I zato đavolski brzo možeš da načiniš grešku. Ali ja znam nešto drugo! Pusti me odavde i imaćemo tri puta toliko novca!

— Tri puta toliko? Ti buncaš!

— Ja znam gde je sakriveno Santosovo blago!

Kimberli mu se zagleda u oči.

— Zar me ne možeš noću izvući odavde? — procedi Šejn. Sad je bio spreman i na to što mu je Vera predlagala. Jasno, nije želeo da umre. A ni da ona izvuče korist iz njegove nevolje.

— Možeš angažovati još prijatelja, Kimberli — šaputao je vezani zapadnjak.

Kimberli obliza usne. Mozak mu je grozničavo radio. To se na njemu jasno videlo.

— Pomisli! — stenjao je Šejn. — U svom skrovištu on drži zlatne poluge iz meksičke banke.

— Da, to je poznato — odvrati Kimberli. Glas mu je zvučao zagrejanije.

— Ja znam gde se nalazi zlato. To je jako sigurno mesto, ali je i mnogo sigurniji posao nego utkucati pukovnika. Dakle, vadi me odavde! Samo... nije ostalo više mnogo vremena.

Kimberli kimne glavom.

— Da, sutra rano ujutru biće već kasno.

— Onda znaš da sam osuđen?

— Je li daleko odavde?

— Šta?

— Santosovo blago!

Šejn se osmehne.

— Čutaću kao zaliven dok ne izađem odavde.

— Ti me obmanjuješ! Došla ti je voda go grla!

— Veliko blago — veliki rizik! Ali ostaje ti još uvek da mi prosviraš kuglu kroz glavu!

Kimberli se osvrte. U njemu je sve vrilo. Šejn se otoktrlja nazad ka stenovitom zidu. Kimberli daje znak svom drugaru, vrati mu pušku i odšunja se odavde.

Svakim satom povećavala se neizvesnost. Šejn je čekao. Čas bi se ponadao, a već u sledećem trenutku izgubi tu nadu. Ako se Kimberli ne pojavi, onda će poslednje časove svog života zaista provesti ovde.

Noć je bila tamna. Mrak gust kao testo. Šejn se okreće na stranu. Ponoć je već bila prošla. Šejn je čuo glasove, ali nije video nikog. Ponovo je izvršena smena straže.

Šejn se zavalio na leđa. Tek kad se stražar približio rešetki, on se naže ponovo napred. Ali to opet nije bio Kimberli. Očajan, Šejn opsova u sebi, nazva Kimberlija nevernim kućkinim sinom i pokvarenim pacovom.

Iznenada začu jedan prigušen šum. Odmah se ponovo okrenuo i pogledao kroz rešetke. Stražar se udaljio. Ali tada vide muškarca kako leži na tlu.

Šejn proguta pljuvačku. — Kimberli — prošišta.

— Umukni — odvrati tiho Kimberli. On uhvati za limeni poklopac i otvori bravu. Ubaulja se unutra i Šejn se otkotrlja ka njemu.

— Koliko vas je? — prošapta zapadnjak, napregnuto, dok mu je Kimberli sekao veze.

— Sam sam odvrati ovaj.

— Bilo bi bolje da imamo još nekoliko ljudi.

Kimberli iznenada prasne. Divlje je stegao Šejna za okovratnik i privukao ga k sebi.

— Ja sam razgovarao sa nekoliko ljudi u koje imam poverenja. Sve su oni što su sa mnom jahali. Stari prijatelji. Svi te smatraju obmanjivačem! I ja ti se kunem da ću te ubiti ako si me prevario.

— Tvoji stari drugovi po sedlu još će proklinjati same sebe — reče zapadnjak. — Jer ja sam ti dao svoju reč!

— Nadam se! — prošišta Kimberli, radeći dalje.

— Koliko imaš konja?

— Dva! — odvrati Kimberli začuđeno.

— Potrebna nam je još jedna životinja! — produži Šejn, sede i počeo da trlja zglavkove.

— Zbog čega?

— Moramo povesti plavu drolju sa sobom.

— To ne dolazi u obzir — zareža Kimberli besno. — Zar si toliko zatreskan u tu ženu? Svakim trenutkom koji se duže zadržimo ovde u logoru, sve više rizikujemo svoje živote. Samo nam još fale žene!

— Da, ali niko sem nje ne zna gde je Santosovo blago!

Najzad Kimberliju sinu pred očima. Onda se ponovo ustremi na Šejna i ščepa ga za kragnu. — Ti, prokleta pseto, ti! — huktao je.

— Dođi već jednom k sebi! — preseče ga ljutito zapadnjak. — Kao Santosova ljubavnica, ona zna sve. Samo ona može da nas vodi. A ona će to takođe poželeti. Svojevoljno. Ali ta prokleta zmija, koja me je strpala u ovaj kavez neće se dokopati nijedne poluge zlata! Nijedne jedine!

Kimberli je huktao i šmrkao. Znoj je potokom lio sa njegovog lica. U njega se ugnezdio strah i ni za šta nije hteo da reskira svoj život.

— Nabavi još jednog konja — prošapta Šejn. — Gde se nalaze životinje? Ja ću doći sa tom ženskom! Ti me čekaj tamo!

— Iza naših koliba!

— Hoće li biti teško izvući se iz logora?

Kimberli je otezao sa odgovorom.

— Sa tom de Kortez... kao taocem... ići će...

Šejn ga munu u rebra. — Onda hajde!

Kimberli se trže. Pusti Šejna, izvuče se iz ćelije i već u sledećem trenutku nije ga se moglo videti.

Zapadnjak se iskobelja napolje. Od onesvešćenog stražara uze opasač sa koltom i „vinčesterku”. Onda se odšunja odatle.

U logoru je vladao mir. Samo je jedna mačka iskočila iz zaklona kad joj se Šejn približio. Odmah zatim poče paklena galama. Zalajali su psi u celom logoru. Ali uskoro opet ućutaše.

U jednom trenutku Šejn oseti kako mu se srce pope u podgrlac — kada se zaustavio pred Verinom pećinom. Da li je ta plava drolja uopšte tu?

Vrata su bila zaključana! Ali iznutra. Za njega nije bilo teško da primitivno postavljen zavor pomakne revolverskom cevi. Vrata su bila tako loše zatvorena da bi ih i dete rukom provučenom kroz prorez moglo otvoriti.

Vera je ležala u krevetu i spavala. Kada se u to uverio, Šejn se umiren osmehne. Na vrhovima čizama priđe krevetu i proverio još jednom da li leži sama.

Bila je! On joj pritisnu šaku na usta i sede na krevet. Ona se trže iz sna i htede da se okrene.

— Mir! Ja sam! Šejn! — prošapta on. — Moraš biti sada razumna! Razumeš?

Stegao je čvrsto i skinuo joj šaku s usta. — Ustani i obuci se — naredi. — Napustićemo logor i sa sobom odneti Santosovo zlato. Ako samo pisneš...

On ne dovrši rečenicu.

Ona se osloni o laktove.

— Jesi li sam?

— Ne postavljaš nikakva pitanja i čini šta ti kažem! Moramo po svaku cenu da se izvučemo oдавде! Ili, možda, iznenada više ne želiš Santosovo zlato?

On ustade. Vera se izvuče iz kreveta i počе da se oblači. Stajao je blizu nje da bi mogao odmah da je ščepa, ako bi pokušala da pobegne iz jazbine.

— Ali... ja se nisam uopšte pripremila — izusti ona odjednom uplašeno i stade.

— Zašto bi morala da se pripremiš?

— Nisam se spakovala! — objasnila je. — Moja garderoba!

Šejn se nasmeja. — Kad budemo imali zlato, kupićeš novu. Požuri već jednom, do đavola! Ja sam izleteo iz tamnice. Moramo se izgubiti što pre!

To je delovalo. Ona nastavi da se oblači.

— Jahaćemo! — objasnio joj je. — Obuci nešto praktično!

— Da! Pantalone! Ili bi trebalo...

— Hajde, brzo! — prekide je.

— Zašto se do đavola, nisi ranije iskobeljao? Tebi ništa ne znači moj izgled... Ti me prisiljavaš... Ja...

— Prestani već jednom da klepećeš! — zareža Šejn.

— Gotovo! — javi se ona malo kasnije. — Trebalo bi da uzmem neko oružje sa sobom. Moglo bi...

— Naravno! — prekide je Šejn ponovo.

Ona se vrati ka krevetu. On ju je pratio. Njeno oružje ležalo je u komodi kraj kreveta. Vera uze kolt i pušku.

— Ko te je oslobodio? — upita, okrenuvši se ponovo prema zapadnjaku.

— Kimberli! — odvrati Šejn i htеde da joj uzme oružje, ali vide da je kolt zadenuла za pantalone a pušku uzela pod mišku.

— Moramo li ga uzeti sa sobom?

— Dabome! A sada dođi!

Ona krenu napred, a on tik za njom, tako blizu da mu je čula dah.

Napolju je povuče prvo uz stenu i osvrte se oko sebe.

— Ova predostrožnost je nepotrebna — primeti ona.

— Drži se po strani i pusti mene da govorim. Ako te neko u mraku prepozna, neće više biti u stanju da to javi dalje.

Krenuli su dalje. Iza koliba, čak na kraju platoa, naiđe na Kimberlija, koji je u međuvremenu nabavio i trećeg konja i napregnuto čekao.

— Šejn? — promrmlja on, kada prema njemu pođe dve prilike.

— Mi smo! — prošapće zapadnjak.

Kimberli je držao konje na jednom povodcu. On rastavi uze i prvo dade Veri jedne u ruke.

— Vi zaista znate gde se nalazi Santosovo blago, madam de Kortež? — upita drhtećim, iščekujućim glasom.

— Da, Kimberli! Za nekoliko dana bićeš bogat čovek. Ali ja se zovem Vera! Zapamti to!

— Razume se, madam — promuca Kimberli, pa pruži i Šejnu uzde.

Odmah su uzjahali. — Zaostanite malo za mnom! — uputi ih Vera. — Pustite da ja govorim dok budemo prolazili pored stražara.

Ona krenu, a muškarci su je pratili. Šejn joj nije verovao i držao je pušku uperenu u njena leđa i to tako da ona primeti.

Iza njih, u logoru, bilo je sve mirno. Kroz deset minuta naišli su na stazi na prvog stražara.

Vera je govorila s njim. Španski. Kako je Šejn zaključio, govorila je dijalektom stanovnika ovog kraja. Objasnila je Meksikancu da mora po naređenju pukovnika da ode iz logora i oba čoveka povede sa sobom.

Na isti način prošli su u sledeću stražu. Ali kad su se približili poslednjem stražarskom mestu prolomiše se iza njih u logoru pucnji.

Uskoro zatim natrapaše na Meksikanca na putu i Vera mu reče isto što i ostalim stražarima.

— Razume se, senjorita Kortež! — odvrati čovek. —

Ali čuli ste pucnje. Ne mogu vas pustiti da prodete. Sada niko ne može da prođe.

Vera siđe iz sedla. — Čekaćemo ovde dok se uzbuna ne završi — reče. — To ćeš nam dozvoliti?

— Pa naravno, senjorita!

I Šejn i Kimberli sjahaše. Vera priđe Šejnu. — Samo nam je još to trebalo — prošišta tiho. — Pazi, drugi Meksikanac sedi tamo dalje. Za pet minuta jahači će biti ovde.

Kimberli je shvatio. On odmah priđe stražaru.

— Hej, mučaćo! Imaš li šibicu?

— Jasno, senjor! — odvrati stražar.

Šejn skide oružje i potraži drugog čoveka. Otkrio ga je s druge strane staze, kako sedi na jednom kamenu. Kad je Kimberli oborio stražara, Šejn opali.

Pucanj prasnu i njegov zvuk odjeknu u noći.

Čovek se preturi preko kamena, podiže noge i nestade u tami.

Vera domah skoči u sedlo i potera konja. Šejn i Kimberli su je pratili. Levo od njih prasnu u stenama. Svi troje su čuli kako je kugla zazujala. Pucanj nisu videli, ali su se prema zvuku mogli orijentisati.

Tama i neprohodan teren nisu im dozvoljavali galop. Begunci su se morali boriti i sa tim teškoćama. Vera je oštro gonila svog konja, pa je Šejn upozori:

— Ne rizikuj suviše! Ako izgubimo jednog konja, nemamo više nikakve šanse da naše gonioce držimo na distanci!

Ona shvati i malo uspori konja. Više nisu čuli ništa za sobom.

Vera je poznavala put. Kimberli je takođe znao teren. Ali se nije gurao da preuzme vođstvo.

Posle jednog časa shvatili su da je za njim potera. Uostalom, sve vreme su to i slutili. Kad su se jednom zaustavili, da konji odahnu, čuli su topot kopita gonilaca još gore na stenama.

— To je Vejgand sa celim eskadronom! — odjeknu Kimberlijev zvonak glas. — Zašto taj pasji sin jaše toliko brzo?

— Ne budi nervozan! — smirivao ga je Šejn. — Ni njihovi konji nemaju krila. Oni su još visoko gore.

— Sreća da je mrak — odvрати Kimberli — inače bi nam već olovo zujalo oko ušiju!

Jahali su dalje. Staza je postala šira, tako da su mogli da jašu jedno kraj drugog.

Šejn opsova. Ceo američki eskadron je za njima. A životinje im jure kao đavoli.

Šta da rade ako neki od njihova tri konja slomije vrat? Gonioci su mogli da forsiraju i rizikuju jer ih je bilo mnogo, a gonjeni su morali da čuvaju životinje.

Vejgandova taktika mu je bila jasna. Ali protiv nje jednostavno nije mogao ništa.

— Postoji li ovde samo taj jedan put? — upita Veru.

— Mi moramo u Kandalos! — odvрати Vera.

Šejn i Kimberli se pogledaše iznenađeno.

— Zar je pukovnik svoje blago u Kandalosu sakrio? — promuca Kimberli. — Ali u tom gnezdu on nema nijednog pristalicu. Dosta smo često o tome razgovarali i ja to dobro znam.

Šejnu se zateže lice. Iz Kandalosa nije poneo nijedan dobar utisak. Tamo su u krčmi izvršili prepad na njega.

— On je sakrio blago na groblju, u jednu porušenu grobnicu — obavesti iz Vera. A i pristalica tamo ima. On je uvek pretio da će spaliti to gnezdo, ali to nikada nije sproveo u delo. Ljudi koji paze na grobnicu ne znaju u stvari šta zaista čuvaju. Santos se bojao da ne dođe do nesporazuma i da stražar uputi nekog na grobnicu.

— Taj lukavi pas! — nasmeja se Kimberli glasno i zadovoljno jer je konačno znao tajnu.

— Hoćeš da jašeš pravo za Kandalos? — okrete se Šejn Veri.

— Tako sam mislila!

— Ti si šašava! — progundā zapadnjak. Hajde! Krećemo drugim pravcem! Kad bismo sada jahali za Kandalos, on bi odmah znao šta tamo tražimo. Jahaćemo na jug. Treba da pomisli da smo te povelili sa sobom samo zato što

mi je do tebe stalo. U Kandalosu ionako ne bismo imali mnogo vremena. Sa Vejgandom i eskadronom za vratom nemamo šanse nijednu polugu da izvučemo iz grobnice.

— Kroz ravnicu ćemo jahati bez teškoća i opet ćemo steći prednost — primeti Kimberli.

— To nikako ne mogu sebi da predstavim — progundajući zapadnjak. Našli su se na stenovitom tlu na kome nisu ostajali tragovi kopita. Šejn zaustavi svog riđana i pojača ka šumi koja se protezala prema jugu dokle god je oko dopiralo.

— Stani! — javi se Kimberli. — Ne možemo proći skroz!

— U pravu je! — reče Vera.

Šejn je jahao dalje. Zatim se okrete u sedlu.

— Vejgand zna da vi poznajete okolinu. Zbog toga neće ni pretpostaviti da ćemo ujahati u šumu... Dodite! Životinje su na kraju snaga.

Jahali su celu noć i ceo dan. Ponovo se spuštalo veče. Konji su se jedva držali na nogama.

Vera i Kimberli učutaše i pojahaše za Šejnom.

Jahali su šumom i zaustavili ste posle jednog časa. Šuma je bila toliko gusta da bi mogli biti otkriveni samo ako bi neko bukvalno natrapao na njih.

Potražili su mesto za logor. Tu su ostali do jutra. Onda su se vratili na izlaz iz šume, prešli preko staze koja vodi u banditsko leglo i nastavili da jašu dalje ka severu.

Kada je Šejn ugledao vrh tornja seoske crkve, stade i sići s konja.

Vera i Kimberli su ga iznenađeno posmatrali.

— Groblje se nalazi još dalje prema istoku! — objasni žena.

— Znam! Poznajem to gnezdo! — odbrusi Šejn i počeo da rasedlava konja.

— Onda nas pusti da odjašimo bliže selu — primeti Kimberli.

— Koliko se nadaš da ćeš naći? — upita ga iznenada zapadnjak.

— Kako? — Kimberli počeo nepoverljivo da luta pogledom od Vere ka Šejnu. — Vi ste nešto pričali o nekoliko miliona dolara. Zar to nije tačno?

— Budi spokojan, tačno je! — odvrati Šejn. — Pro-

ceni koliko tebi pripada. Kada to izračunaš, onda razmisli koliko je taj deo težak. Ako znaš ko će tvoje zlato da nosi, reci i meni.

— Prokletstvo! — prostenja Kimberli. — Nama je potrebno još konja!

— Nećemo naglavačke ujahati u selo. Zato sjašite. Mesto je pogodno.

— Ja ću da odjašem u Kandalos i da nabavim jedna kola — javi se Vera.

— Kola! — povika Kimberli zadovoljno. — To je proketo dobra ideja!

— Pustićeš je da jaši za Kandalos? — upita ga podrugljivo Šejn, skidajući konju sedlo sa leđa.

Kimberli ga iznenađeno pogleda.

— Zar joj ne veruješ?

Zapadnjak otpljunu u travu.

— Ni toliko! Zato hajde! Siđite s konja!

Kimberli i Vera sjahaše.

— Tvoje nepoverenje je neopravdano, Šejn! — uveravala ga je Vera.

— To bih želeo da se nadam! — preseče je zapadnjak.

Vera mu dobaci jedan gnevan pogled i poče da rasedlava konja. Kimberli mu priđe.

— Kako ćemo dalje? Onda ovde sigurno zna dosta ljudi da bi nabavila kola. Sem toga, znamo gde se nalazi Santosovo zlato. Više nas ne može obmanjivati.

— Kada se spusti mrak — odvrati zapadnjak — odjahaću u pravcu mesta. Ti ćeš ovde da paziš na nju. Ako ti umakne, odoše i snovi o zlatu. Naročito nemoj dozvoliti da te zavede da s njom vodiš ljubav. Naći ćeš se ubrzo sa nožem u leđima.

Kimberli je blenuo u njega.

— Ne puštaj je nikako ka grobnici — opomenu ga Šejn.

Kimberli odmeri Veru pa se ponovo zagleda Šejnu u oči.

— Kako to da joj iznenada više ne veruješ?

— Ona je morala da pođe s nama — šapne Šejn. — Nisam joj ostavio mogućnost izbora. Jasno je takođe da ona traži mogućnost da nas se otarasi. Naravno, to ne sme

da se desi. Zato kada odjašem za Kandalos ti je propitkuj malo o skrovištu. Gde se tačno nalazi, ko je čuva i tako dalje. Kada posle meni odgovori na ista pitanja znaćemo tačno da li se sve slaže.

Kimberli se osmehne.

— Ti si možda jedan nepoverljiv kučkin sin. A ja sam joj sve doslovce poverovao što je ispričala. Ali naravno da si u pravu. Suviše je tu novca da bi bilo poverenja.

Zapadnjak ga munu u rebra.

— Da te još jednom opomenem! Ona jeste lepotica, ali ledenog srca. Imaj to stalno na umu!

— Možeš mi je mirno prepustiti — odvрати Kimberli i vrati se do svog konja.

— Mogu li da doznam o čemu ste razgovarali? — upita Vera.

— Kad padne mrak odjahaću u Kandalos, a vi ćete ostati ovde — odvрати Šejn.

Zvezde su svetlucale na somotsko plavom večernjem nebu. Šejn je tiho i polako vodio konja na ulizi duž seoske ulice i bio zadovoljan što ga niko nije poznao. Samo je jedan veliki gadžov zalajao na njegovog konja, ali je odmah podvio rep kad je Šejn bacio kamen ka njemu.

Zapadnjak uvede konja u dvorište krčme, vrati se sam na ulicu u proviri kroz prozor unutra.

Akveda, sestra ubijenog krčmara, služila je goste. Iza šanka stajao je jedan Meksikanac, kojeg Šejn nije poznavao. On se okrete, vrati se u dvorište i uđe u kuću kroz zadnji ulaz. Ovde se već snalazio. Provukao se kroz mračni hodnik i ušao u kuhinju koja je takođe bila u tami. Vrata ka šanku stajala su, međutim, širom otvorena i odatle je dopiralo nešto svetla. On sede na stolicu kraj velikog štednjaka od livenog gvožđa, stavi vinčesterku preko kolena i poče da čeka Akvedu.

Nije prošlo dugo, a ona se pojavi sa jednim poslužavnikom punim posuđa. Nosila ga je ka sudoperu i kada je teški poslužavnik spustila videla je visokog muškarca kako sedi u tami.

Odmah ga je prepoznala. — Šejn! — proštenja onda uplašeno i prekrsti se. Onda htede da pobegne ka šanku.

— Stani! — naredi zapadnjak i podiže pušku. — Jedan korak i ispružićeš se po patosu.

Ona se ukoči.

— Jesu li gringos bili u Kandalosu? — počeo da je ispituje.

— Jesu. Pre dva dana. Ali samo su projahali.

— Koliko ih je bilo?

— Dvadeset, trideset! Tačno baš ne znam. Sada su sigurno već daleko. Ali su im vojnici za petama. Ruralesi!

Šejn se osmehne. Znači da i Vejgandu gori pod nogama!

— Ti, prokleta droljo — reče. — Ukrala si mi novac. Daj mi ga!

— Nemam ga više!

— Onda ću uzeti vaše konje. Jesi li razumela?

— Da, senjor — promucala je.

Šejn ustade i krene ka njoj.

— Vidiš kako se ne zna nikad ko se poslednji smeje — pouči je. — A ja sam od onih koji se uvek vraćaju.

— Gde je moj brat?

— Dolazi sa ostalima peške. Ti znaš koliko je težak. A sada hajde!

Nije joj mogao reći istinu. Kada bi saznala za bratovljevu smrt glasno bi kriknula i on bi za čas bio opkoljen svima koji su sada sedeli u krčmi.

Kimnula je glavom.

— Imamo četiri konja. Možeš ih uzeti.

— Imate li i opremu za nošenje tereta?

— U štali je! Treba samo da dođeš sa mnom i sve ću ti pokazati!

— Vрати se radije svojim gostima, Ali ni glasa, inače si gotova, mučaća! Da li si mislila da ćemo nas dvoje još imati posla jedno s drugim?

Ona kimnu glavom, pogleda punog straha.

— Tu i tamo Santosove pristalice dolaze u Kandalos — nastavi Šejn. — Da li ih je poslednjih dana neko video?

— Morali su čuti toliko mnogo gringosa koji su ovuda projahali!

— Mislio sam na Meksikance!

Ona zavrte glavom.

Šejn joj pritisnu cev puške uz rebra.

— Jesi li shvatila?

Ona kimne glavom i pogleda ga od užasa razrogačenim očima.

— Onda se gubi i poslužuj goste dalje!

Crvena kao paprika povuče se devojka ka vratima, ne skidajući pogled sa zapadnjaka. Zatim izađe za šank. Šejn je još malo sačekao, onda je otišao u štalu. Deset minuta kasnije napustio je Kandalos sa četiri tovarna konja na uzici.

Vera i Kimberli začuše ga kako dolazi i ustadoše.

— Do đavola, Šejn! — uzviknu Kimberli. — Pa to su zaista tovarni konji!

— Tako niko neće morati da tegli svoj deo — objasni zapadnjak i kliznu iz sedla.

— Jesi li u Kandalosu čuo nešto o Santosu — raspitivala se Vera.

— Vejgand je pre dva dana projahao sa eskadronom kroz selo — odvrati Šejn. — Ali sad ga love Ruralesi!

— Nadam se da će mu skočiti za vrat! — brundao je Kimberli sa pakosnim zadovoljstvom. — Taj pas je već odavno zaslužio da ga se Ruralesi dočepaju.

— Budi oprezan sa svojim željama! — opomenu ga Šejn. — Kada budemo imali zlato u rukama neće ni nas Ruralesi ostaviti na miru.

— Hajdemo odmah na groblje! — predloži Vera.

— Čuj, Šejn — javi se i Kimberli. — Vera misli da ćemo u svakom slučaju naići na jednog ili dva čoveka, ali nas oni neće napasti, jer nju poznaju!

— Imamo vremena! — progundā ljutito zapadnjak. — Želim da se tamo nađem po dnevnom svetlu da ne bih upao u stupicu.

— Onda makar da se približimo, pa da u svitanje budemo na licu mesta! — predloži Kimberli. — Zašto bismo izgubili još jedan dan? Ti si se u Kandalosu raspitivao o Vejgandu. On ili čak Santos će iz tog gnezda biti obavešteni da si bio tamo i čak poveo četiri konja sa sobom. Ili bar postoji šansa da tako nešto saznaju. I ja sam za to da grobnicu ispraznimo odmah u svitanje!

— To i ja predlažem, Šejn! — pridruži se Vera. Zapadnjak je odmeri.

— Zašto mi više ne veruješ? — upita žena. — Ja sam dobrovoljno s tobom pošla. Tamo sam te mogla izdati. I ti si se samo zahvaljujući mojoj pomoći izvukao iz logora. Dok smo dovde jahali nije bilo problema. Uostalom, ja sam svakog dana mogla da odem iz logora i sama da dođem u Kandalos. Sada odjednom ispada da ne smem dalje!

— Tako je, Šejn! — procedi Kimberli.

— U redu — prihvati Šejn predlog. — Ali držite oči širom otvorene! — Nije imao baš najbolji osećaj.

Jahali su kraće vreme pravo, a onda skrenuli ka istoku. Odatle su se ponovo približili selu. Vera ih povede na groblje. Bilo je dosta svetlo, pa su sjahali s konja u senci zida.

Šejn i Kimberli zatražili su od Vere da im pokaže grobnicu. Našli su samo dva groba udaljena od zida. Nad njima je štrčao veliki kameni krst.

Čvrsto su vezali konje i pregledali teren oko sebe. Na-daleko i naširoko nije se video niko. Bili su sami sa preko sto mrtvih koji su pred njima ležali pod zemljom.

Kimberli je goreo od nestrpljenja.

— Mogao bih još malo da produžim s Verom i da pogledam stvar. Onda ćemo bar znati na čemu smo. Santos je mogao da premesti zlato na drugo mesto a da Veri o tome ništa ne kaže.

Šejn kimne glavom. Zašto bi kočio Kimberlija? On je i došao ovamo zato da uzme zlato. Zapadnjak je ostao u senci zida i posmatrao ih kako se šunjaju kroz groblje i onda nestaju u neposrednoj blizini velikog krsta.

Zapadnjak je praktično imao pregled cele situacije. Nije, naravno, ni konje ispuštao iz vida da bi primetio prvi znak nervoze kod životinja. Ali sve naokolo bilo je mirno.

Kimberli i Vera su se vratili ranije nego što je Šejn pretpostavljao. Nosili su nešto teško. Oboje!

Vera je nosila neku kožnu vreću. Kimberli je vukao jedan sanduk. Bio je oznojan. Njegovo simpatično, mlado lice bilo je crveno i od napora i od zadovoljstva. Našli su zlato! Kimberli je izgledao kao da će mu srce iskočiti iz

grudi. On dovuče sanduk do Šejna i pusti mu ga pred noge, a zatim ga pogleda u oči.

Vera kleče na kolena, otvori kožnu vreću i izruči sadržaj u travu.

— Pogledaj ti to, Šejn! Jesam li ti preuveličala stvari?

Glas joj je bio uzbuđen, a pogled joj je goreo.

Šejn se osmehne, uze jednu polugu i pregleda je. Na njoj je bio utisnut meksički orao i reči „Meksička banka”.

Kimberli ustade i ščepa zapadnjaka za ramena.

— Ima ga tako mnogo, Šejn! — stenjao je. — Nećemo to moći da natovarimo sve odjednom na četiri konja. Moraćemo da opteretimo i ostale životinje i da idemo peške.

— Samo polako! — odvrati zapadnjak, vrati polugu nazad u vreću, uze Veri vreću iz ruke, zaveza je i stavi je u jednu od korpi na tovarnom konju. — Ostani ovde — reče Kimberliju — i drži oči otvorene!

Šejn se odšunja s Verom kroz groblje do grobnice. Nekoliko stepenika vodilo je unutra. Vera i Kimberli su gvozdена vrata ostavili otvorena. Bez oklevanja Vera siđe. Šejn pođe za njom.

U grobnici nisu našli nijedan mrtvački sanduk. Samo škrinje, vreće i kožne kese. Sve je bilo dobro zapakovano i fino poslagano. Slobodan prostor je bio tako uzan da oboje nisu mogli raditi. Dok se Šejn još nameštao, Vera je uzela dve kožne kese i ponela ih gore. Šejn uze jedan sanduk i prvo proveri sadržaj, dok se Vera penjala.

Kada je promolio glavu, trže se i tada oseti kako su mu kolena omekšala.

Vera je stajala gore, pred grobnicom. Pustila je kese iz ruke. Stajala je kao skamenjena.

— Izlazi, Šejn! — razleže se oštri glas.

Zapadnjak ga je poznao. To je govorio Santos!

Šejn ispusti sanduk, izađe iz grobnice i podiže ruke. Opiranje je bilo beskorisno. Više od dvadeset do zuba naružanih vojnika opkolili su grobnicu. Santos je izgleda imao običaj da lično vodi svoje elitno odeljenje, naročito u ovakvim slučajevima. Čak se i zastava vijorila na svežem vetru.

Zapadnjak je stajao pored Vere. Njeno lepo lice izo-

bličilo se od samrtnog straha. Gledala je u oči Santosa koji je polako prilazio beguncima.

Sejn se na tren osvrte. I mesto gde su im stajali konji bilo je opkoljeno Santosovim vojnicima. Kimberli je ležao na tlu. Očigledno su ga udarcem onesvestili.

— Ne možeš ništa da mi prebaciš, Santos! — izusti Vera promuklim glasom. — Ja sam odvedena. Silom! Protiv moje volje!

— Umukni! — prosikta pukovnik. — Spavala si s ovim kopiletom. Još prve noći. Zatim si iznudila njegovu smrt, jer te je tobože silovao. Nije trebalo ni da razmišljam! Odmah mi je bilo jasno da si sa ova dva probisveta odjahala pravo za Kandalos. Nevernice i izdajnice! Prokockala si svoj život, Anamarija Pepita de Kortezi!

Onda ošinu pogledom zapadnjaka.

— Ti, proketo pseto! Daću da tebi i Kimberlija ras-komadaju!

Sejn je ćutao. Šta je drugo mogao da očekuje?

Ovaj put je u Santosovoj pratnji bilo i oficira. Prepoznao je dvojicu: kapetana i jednog poručnika. Santos se okrete prema kapetanu. Hteo je da izda neku naredbu. Zapadnjaku je samo toliko trebalo. On ga zgrabi za naramenice, izvuče kolt iz futrole i povuče se s njim na stepenice, koje su vodile u grobnicu.

To se desilo tako munjevito da niko od prisutnih nije uspeo da reaguje. Bar ne dovoljno rano. Oba oficira su otkopčala revolvere i priskočila. Ali tada je Šejn već bio upola u grobnici, sa pukovnikom ispred sebe, u čiji je potiljak bila pritisnuta cev kolta.

— Nazad! — poviče zapadnjak oštro. — Ili će cela vaša pobuna biti sahranjena u ovoj grobnici uz zvuke truba.

Oficiri stadoše i oboriše cevi oružja.

Začu se oštra komanda jednog narednika. Vojnici pohrliše napred, opkoliše grobnicu i zagledaše se u rupu, u kojoj je njihov glavni zapovednik ležao sa Šejnom. Zapadnjak se zagleda u venac zbunjenih lica.

— Nazad! — viknu Santos i zatopće nogama, kao da je hteo da šutne svoje potčinjene.

Kapetan se prene iz ukočenosti i izda glasnu naredbu. Vojnici u trenu ponovo iščezoše. Ali više se nije videla ni Vera.

— Slušajte me dobro, Santos! — hripao je zapadnjak.
— Sve ću reći samo jednom! Naredite vašim vojnicima da se povuku i ja ću docnije pustiti i vas da odete. Pepita de Korteza, Kimberli i naši konji ostaju ovde. Kada izađemo iz grobnice i ja ugledam samo jednu uniformisanu priliku kako viri iza nekog groba, vi ste izgubljeni. Vi znate šta ste mi pretili. Ja ću onda rađe poginuti u obostranoj pucnjava. Ali vi tada više nećete biti među živima.

— Kapetane! — viknu Santos promuklim glasom.

Oficir se pojavi iza jednog groba i salutira.

— Povucite se! — naredi pukovnik. — Odjašite! Napustite groblje! Je li jasna naredba, kapetane?

— Samo trenutak! — umeša se Šejn. — Samo onda kada se uverim da ste se zaista povukli, daću vam mpukovnika. Vama je jasno, vljda, da bez njega ne možete? Razmislite o tome! Kada se mi budemo nalazili u sigurnosti, ja ću ga osloboditi.

Kapetan odsečno salutira, okrete se i izgubi iz Šejnovog vidnog polja.

Uskoro zatim razleže se njegova naredba. Zatim se ponovo pojavi Vera. Njeno lepo lice bilo je belo kao kreda, a oko očiju su joj se pojavili tamni kolutovi.

— Gde je Kimberli? — viknu Šejn.

— Leži kraj naših konja. Izgleda da je u nesvesti.

Zapadnjak gurnu Santosa u stranu. Zatim se uspravi, pa ga ponovo stavi ispred sebe, pritisnu mu kolt u vrat i pope se.

Vojnici su postrojeni marširali iz groblja. Šejn je sačekao dok je kolona kroz kapiju prošla i iščezla iza zida. Onda se okrete Veri:

— Potraži Kimberlija!

Onda se pažljivo osvrte na sve strane i krene sa Santosom kao štitom.

Kimberli je polako dolazio k sebi. Okrenuo se na trbuh, zgrčio kolena i držeći se za glavu, uspravio se. Ne shvatajući ništa lutao je pogledom od jednog do drugog. Potrajalo je dosta dok mu se svest sasvim vratila i dok je shvatio šta se događa.

Onda se, s puškom u ruci, odšunjao napred da izvidi situaciju. Kroz jedan minut se vratio.

— Odjahali su, Šejn! — viknu. — Konji su im bili iza žbunja. Sada jašu na sever.

— Znači, došlo je vreme da i mi krenemo na put! — odvrati Šejn i povuče Santosa ka konjima.

— Stani! — povika Kimberli ljutito.

Šejn se zaustavi.

— Nećeš valjda da odmagliš bez zlata? — nastavi Kimberli, škrgućući zubima.

— Ja da! — odvrati zapadnjak. — Ali, do đavola, vi radite šta hoćete! Samo mislite na to da jednog konja moramo ostaviti za Santosa. Prisiljeni smo da ga izvesno vreme vodimo sa sobom, ako ne mislimo da ponovo dopadnemo šaka našim goniocima!

Kimberli odmah odjuri u grobnicu. Ali Vera priđe Šejnu i Santosu.

— Mi tog neotesanog i besnog psa nećemo više nikada pustiti — besnela je. — Ili ćeš ga ti ustreliti, Šejn, ili ćemo ga izručiti Ruralesima.

Ona ošinu pukovnika plamenim pogledom, pa ne sačekavši zapadnjakov odgovor, otrča za Kimberlijem.

Šejn povede Santosa ka konjima. Patuljasti pukovnik je u međuvremenu još izgubio od svoje visine, a naročito od svoje nadutosti. Strah ga je učinio poslušnim.

Šejn se osmehne. — Ne brinite, Santos! Ništa vam se neće dogoditi ako nam vaši ljudi opet ne postave neku stupicu. Posle ću vas pustiti. Ja sam vam dao svoju reč. Ali onda ćemo biti nas dvojica kvit. Nemojte me dalje goniti, inače ću odati meksičkoj armiji vaš logor. Vaše zlato ovde me ne zanima. Ali ja sam Kimberliju morao obećati jedan deo inače me ne bi oslobodio iz tamnice. Vi ste me hladnokrvno hteli ubiti, iako ste dobro znali da ja ovu žensku nikada nisam silovao. To će vas nešto koštati. Toliko da znate.

Santos ne odvrati ni reči. Kimberli se u to prvi put vratio iz grobnice. Vukao je dve vreće. Iza njega išla je i Vera. Jedva je vukla svoj teret. Lice joj je bilo crveno od naprezanja i žile su joj iskočile.

Stavili su vreće u korpe na tovarnim konjima i odmah krenuli nazad. Šejn je gledao za njima. Trčali su. Zlato ih je potpuno opčinilo.

— Zar vam nije dosta? — progundā zapadnjak, kad su se ponovo pojavili, teško natovareni.

— Dogovorili smo se da sve podelimo na tri dela — dahtao je Kimberli. — Treba samo da baciš pogled na grobnicu. Tamo se još uopšte ne vidi da smo bilo šta radili.

Oni se ponovo ustremišu ka groblju.

Šejn pope Santosa na četvrtog tovarnog konja i pomože mu da se vine u sedlo. Onda otkopča bisage za teret i baci ih u pesak. Zatim se i sam vinu na konja. Vera i Kimberli su se dotle još jednom vratili s vrećama. Spustili su ih i besno gledali u zapadnjaka.

— Ovo kopile beži! — prosikta žena. Lice joj se izobličilo od ljutine kad je videla šta je zapadnjak uradio.

— Kada bi on pojurio niko od nas ne bi mogao da ga stigne — odvrati Šejn. — A sada dođite, ili ću odjahati sam! Imamo sto kilometara do granice. Ako budete još natovarili konje, nećemo moći da pobegnemo čak ni graničnoj patroli koja ide peške!

Kimberli besno ubaci vreće u korpe. Ali bio je svestan toga da je Šejn u potpunosti u pravu.

— Hoću da Santos ide peške — divljala je žena.

Šejn je držao pukovnikovog konja na uzici. On pojaha i povede zarobljenika ni ne obraćajući pažnju na Verinu upadicu. Kimberli se poomirio sa sudbinom i projahao kroz kapiju za Šejnom i Santosom, vodeći tovarne konje.

Držali su se jedno uz drugog i jahali ka istoku. Još se u daljini video Kandalos, kada se iznenada iza njih pojavise konjanici.

Šejn odmah stade. Kimberli suzi oči. Vera je uplašeno gledala u zapadnjaka.

— Santosovi ljudi? — upitala je.

— Ne vidim uniforme takve boje — odvrati zapadnjak. — Ili je Vejgand ili se radi o ruralesima.

— Šejn, nazad! — viknu Santos.

Kimberli odmahnu ljutito glavom.

— Naši konji su sveži! Gubimo se smesta!

Šejn se odmah odluči. On okrete konje i pojaha ka jugu, po negostoljubivom, razrovanom zemljištu. Santos se stalno osvrtao ka istoku. Jahači su primetili i njih i njihovo naglo bekstvo. Oni se okrenuše i pojuriše u galop da im preseku put. Iza brežuljaka se visoko dizala prašina i taj se kovitlac pomerao brzo ka jugu.

Nisu imali nikakvog izbora. Morali su odmah okrenu-

ti u nadi da će se iza Kandalosa sakriti u šumi. Ali donde je trebalo preći tri kilometra, a još nisu ni znali ko juri za njima. Ali Šejn je hteo da izbegne rizik da padne u ruke ruralesima. Onda nije samo Santos izgubljen, nego svi. Jer zlato je nosilo žig meksičke banke. To bi ih sve stajalo glave.

A bili su ruralesi! Imao je bez sumnje posla sa celim odredom. Ruralesi su bili čuveni. Iskusne jedinice koje su se najbolje borile za oslobođenje Meksika protiv snaga cara Maksimilijana. Njihove crne uniforme i streloviti napadi unosili su paniku u redove neprijatelja. Ne samo što su bili opasni. Bili su i uporni u gonjenju.

I kad su stigli do šume nastavili su jahači svoju poteru za njima. Ali ovde su se njihove crne uniforme mogle lako raspoznati.

— Pustite me da isparim, Šejn! — viknu Santos. Od samrtnog straha njegov glas se pretvorio u promuklo kretanje.

Šejn uze pušku u ruku i počeo da razgrće žbunje koje je raslo između drveća.

Čuo je ruralese kako mačetama krče sebi put kroz šiprag, ali ih nije video.

Za njim su se vukli Santos i Vera. Kimberli je vodio konje i osiguravao zaštitnicu. I on je čuo ruralese.

Vera munu pesnicom zapadnjaka u leđa.

— Kada se pojave, moraćeš sa Santosom da im kreneš u susret — čuo je njen glas blizu svog uveta. — To će ih zadovoljiti. Neće ni pomisliti dalje da tragaju za nama. Ali ako bi našli zlato, onda smo svi gotovi. Još ćeš moći i da naplatiš ucenu za Santosovu glavu.

— Ućuti! — promrmlja zapadnjak.

Santos je razumeo svaku reč. On od straha samo što nije dobio srčani udar. Na njegovom licu su se prelivale sve boje. Usne su mu postale dve beskrvne crte.

Šumovi su se udaljavali. Šejn obori cev puške, skide šešir i obrisa znoj. Iza njega Santos pokleknu. Više jednostavno nije mogao da vuče noge. Morao je da sedne.

Vera ga pogleda sa gađenjem.

— Kukavice! Bedna kukavice!

Santos obori glavu i zagleda se u tle.

Kimberli se probi kroz žbunje do njih. On se nasmeja.

— Izgubili su nas. Predlažem da se ovde zavučemo još dublje i da se ne mičemo. Za nekoliko sati će se smračiti. Onda ćemo moći napustiti šumu i ponovo jahati na istok. Zašto, je, do đavola, Rio Bravo tako proketo daleko oдавде?

Zagledao se u Šejna.

— Onda? Hoćemo li?

— Rasedlajte konje i skinite tovar — naredi zapadnjak.

— U redu — javi se Vera. — Ja ću čuvati Santosu!

Pukovnik skoči na noge. — Ne ostavljajte me samog sa tom osvetoljubivom ženom, Šejn! Ona će me ubiti.

Šejn se okrete. — Zašto bi to uradila? — odvrati mirno i ode sa Kimberlijem do životinja.

Četiri časa kasnije otišli su da ponovo osedlaju i natovare konje. I opet je Vera ostala sa Santosom da ga čuva. I ovaj put ga je ustrelila!

Kada je prasnuo pucanj Kimberli i Šejn se prosto ukočiše. Nekoliko sekundi stajali su kao oduzeti i nemi. Oprezno su osluškivali oko sebe. Ali kada se ništa dalje nije čulo, potrčase ka Santosu.

Vera mu je pucala u glavu. Spređa, iz neposredne blizine.

— Zašto si to uradila? — upita Šejn gnevno. — Nalazimo se usred područja njegovih pristalica i niko to bolje ne zna od tebe! Hoćeš li možda sve da nas pobiju, ti, prokleta droljo!

— Ipak ćemo se probiti! — bio je siguran Kimberli. Zapadnjak ga pogleda.

— Onda se gubi s njom, ti, ludo! Uzmite zlato i nestanite! Ali siguran sam da ću tada kroz nekoliko kilometara naići na vaše leševe! — On se lupi po čelu. — Čemu ti služi glava? Samo zato da je noću, dok spavaš, nasioniš na sedlo?

On pristupi ljutito Veri, koja je još držala kolt u ruci.

— Zašto si ga ubila?

Ona lagano podiže glavu i zagleda mu se u oči. Pogled joj je bio leden.

— Zato što sam se sebi samoj zaklela na to, Šejn!

— Koješta! Šta si zapravo htela? Dobro si znala da smo od njegovih ljudi sigurni samo dok ga imamo u rukama!

— On me je ponižavao i mučio — odvrati Vera. — Tako me je mučio taj đavo da mi je srce krvarilo. Dugo godina. Govorio mi je gadosti i stalno je pretio kako će nas u svitanje sve pobiti. Jednostavno sam morala da pucam.

Šejn joj uze kolt.

— Još ću poverovati u tvoju čednosti. A sada mi se skloni s očiju.

On ode do konja i uze lopatu. Sasvim kraj Santosa počeo je da kopa raku.

— To će nam samo oduzeti vreme — primeti Kimberli.

— Hoćeš li da ga nađu? — zareža besno zapadnjak. — Iluzija da ga još imamo je naša jedina šansa.

On nastavi snažno dalje. Imali su samo tu jednu lopatu. Posle izvesnog vremena skoči Kimberli u raku i uze lopatu u šake.

Šejn se izvuče napolje i obrisa znoj sa lica. Zatim se osvrte. Smrkavalo se i pod drvećem je već bilo dosta mračno.

On potraži Veru.

— Prokletstvo! — viknu i otrča ka konjima. Vera je sa svojim jahaćim konjem nestala. Bez zlata.

— Vera! — viknu Šejn i napregnuto oslušne.

Kimberli se pojavi iz rake. — Gde je? Nije sad mogla nikud da ode... Zlato! Je li ponela zlato sa sobom?

— Nestala je sa svojim konjem! — divljao je zapadnjak. — Zar ti nemaš oči u glavi, hombre?

— Ako nije odnela zlato, ili bar ne više od svoga dela, pusti je! — reče Kimberli suvo i skoči nazad u raku.

— Njen deo! — podsmehn timer Šejn. — Znaš li uopšte na koliko ga ona procenjuje?

Kimberli je zurio u njega. — Pa, na jednu trećinu. Tako smo se, uostalom, dogovorili. U svakom slučaju to je fer!

— Ti, naivna budalo! — gundao je zapadnjak. — Znaš li da to đubre hoće sve! Šta misliš, zašto je ta drolja šmugnula?

— Ali kako će sad to da učini? Sada je sama?

— Od te žene treba sada da se čuvamo više nego od ruralesa i Santosovih ljudi zajedno! Hajde! Dovoljno je mračno! Vreme je da nestanemo.

Kimberli pruži Šejnu ruku i pomože mu da se izvuče iz rake. — Od jedne žene ipak nećemo napuniti gaće, Šejn. Možda je njena namera da nam otme zlato, ipak ne razumem kak ona to zamišlja.

— Dođi i uhvati ga! — reče mu zapadnjak.

Podigoše Santosa i položiše ga u raku. — Koliko hoćeš ti od zlata? — upita Šejn Kimberlija kad su položili pukovnika.

Kimberli ga začuđeno pogleda.

— Jednu trećinu! Ali sada mi pripada polovina. **III** ne? Zašto pitaš? Mi se nećemo počupati za kose, Šejn! Do đavola, kaži nešto!

— Uzmi trećinu! Ostalo ćemo ostaviti ovde.

Kimberli ga je s nevericom gledao.

— Ja od tog prokletog zlata ne želim ni mrvicu! — nastavi zapadnjak. — Što manje balasta budemo imali, brže ćemo ići napred, pa su i veće naše šanse da stignemo do Rio Brava. Upamti to! Nemam ništa protiv da se docnije vratiš i pokupiš sve.

Kimberli se zagleda u Santosa.

— Ti hoćeš jedan deo zlata ovde da zakopaš? Ne razumem!

— Neću da trošim mnogo reči. Sledećih dana ćeš bez ikakvih objašnjenja shvatiti sve. Ja o tom prokletom zlatu nisam naročito razmišljao. Bar ne na početku. Ti si me oslobodio iz Santasove tamnice. Zato sam ti obećao zlato. Koliko, to nismo tačno odredili. Ali dovoljno! Pomoći ću ti takođe da pređeš granicu. Zar nije bolje sa pola miliona živeti u miru nego sa celom onom gomilom umreti?

— To ja sve shvatam, Šejn. Ali ne shvatam tebe.

— Ja sam jedna od smešnih ptica za koje bogatstvo nije sve!

— Ti hoćeš da me prevariš, Šejn!

— Ako tako misliš, uzmi sve sa sobom — promrmlja

zapadnjak, zgrabi lopatu i poče da zatrpava raku. — Ali ne čini me odgovornim za to kada sve budemo morali da ostavimo, jer nećemo moći dovoljno brzo da napredujemo. Nemoj me psovati ako sve budemo morali baciti u travu. To možeš upisati u račun svojoj pohlepnosti.

— Dobro onda! — oglosi se Kimberli. — Ja ću biti zadovoljan sa jednom trećinom. Ne želim više nego što mi pripada. Ali ni manje, do đavola!

Zapadnjak odbaci lopatu i bez reči priđe konjima. On skide jednu vreću, dovuče je do Santosove rake, izruči zlatne poluge unutra i odnese praznu vreću nazad.

Kimberli ga je gledao. Bez reči, ne znajući šta on treba da radi. Ništa nije razumeo. Onda se seti:

— Šejn! Uniforma! Santosova uniforma!

— Dobra ideja! — osmehnu se zapadnjak.

Pred krčmom u Kandalosu Vera kliznu sa sedla. Više od trideset konja stajalo je vezano za prečku. Već na način kako su konji bili osedlani, znala je kome pripadaju. Čarli Vejgand ih u ovom gnzedu nije tražio. Ali odjednom joj pade na pamet da mu je i pored toliko ljudi baš ona bila potrebna.

Ona popravi svoju odeću i uđe u krčmu. Po njenom ulasku odjednom nastade tišina. Svi razgovori zamreše. Prostorija je bila puna kao košnica. I Amerikanci i Meksikanci buljili su u plavušu. Ko zna kako su je u svojoj mašti zamišljali.

Ona je, međutim, gledala samo jednog čoveka. Čarli Vejganda! I na njemu ništa sem njegovog revolvera!

Vejgand je stajao za šankom, sa jednom tamnoputom Meksikankom u naručju. On je pusti kad ugleda Veru. Znao je odmah da je došla njega da poraži. Osmehnu se i stajao iščekujući.

Ljudi ustadoše i priđoše šanku.

— Umakla sam Šejnu i Kimberliju — rekla je. — Oni su promenili pravac. Sada jašu ka severu, žureći da što pre napuste Santosovo područje.

Vejgandovo lice se nabora.

— Jesu li Santosa pustili? Šejn je Meksikancima dao svoju reč. Kapetan me je o tome obavestio.

— Šejn će ubiti Santosa!

— Je li on to rekao?

— Razgovarao je o tome sa Kimberlijem. Čula sam. Čim stignu na tle Teksasa!

— Ja znam Šejna od ranije. Zapravo slušao sam mnogo o njemu. Teško mogu da pretpostavim da neće držati reč. Ali to ne zavisi od njega samog. Kimberli, taj pacov i izdajica je s njim. Dođi do kapetana Ramona. Njega će interesovati šta ti kažeš.

U međuvremenu ljudi su se načičkali oko šanka.

— Ruralesi su takođe smrtna opasnost za pukovnika — viknu jedan Amerikanac. — Na severu se nalaze tri garnizona. Šejn to ne zna.

— Napravite prolaz, ljudi! — naredi Vejgand. On uze Veru u ruke i ponese je kroz prolaz koji se očas stvorio. — Kapetan se smestio preko.

Napustili su krčmu i prešli preko ulice. I tamo, u tami, Vera čvrsto steže visokog i vitkog revolveraša. Vejgand iznenađen zastade.

— Sve je gotovo — reče žena. — Santos je mrtav!

— Šta? — upita Vejgand preneraženo. — Zar nisi...

— Šejn i Kimberli imaju Santosovo blago. Tri miliona dolara u zlatu.

— Oni imaju Santosovo zlato... — Vejgandov glas se prekide. Bio je tako zapanjen da nije mogao da završi rečenicu.

— Držao je blago ovde, na groblju, u jednoj grobnici. Šejn me je prisilio da mu odam skrovište. Santos je to naslutio. Santos je to naslutio i zato nije poslao ovamo tebe i američki eskadron.

Vejgand opsova.

— Kopile! U stvari, nije mi verovao.

Jasno je bilo da time misli na Santosa.

— Šejn je Santosa na groblju prevario i naterao Meksikance da se povuku — nastavljala je Vera svoju priču.

— Pa, to mi je i kapetan ispričao. Ali o tolikom zlatu nije mi rekao ni reči.

— Santos nikom nije govorio. Mislio je jednog dana

da dođe po blago — lagala je Vera dalje. — Ali Kimberli i Šejn su ga odvukli i ubili. Dok su ga pokopavali ja sam pobegla. Pucali su i na mene da ne bih odala njihovu tajnu, ali bio je mrak... Hoćemo li uzeti nama to zlato, Čarli? Njih je samo dvojica. A za nas je ovde, u Meksiku, posle Santosove smrti, sve okončano.

Vejgand je zurio u nju.

— Santos ima mnogo rođaka — nastavila je Vera tiho. — Hoćeš li da prepustiš zlato tim probisvetima ili misliš da ga vratiš Santosovim naslednicima?

— Jasno da ne! Koliko ljudi da uzmem sa sobom?

— Ne zaboravi da što nas je više, sve će manje ostati za svakog od nas! — odvrati Vera tiho ali ubedljivo. — Sem toga sada smo samo nas dvoje i na Santosa više ne moramo da se obaziremo!

Vejgand napregnuto pogleda preko ulice. Nekoliko ljudi je izašlo iz krčme.

— Ne daj ono što još nemaš — odvrati Vejgand promuklim glasom. Prvo moramo da se borimo za blago. Kad budemo to zlato imali onda ćemo videti dalje. Zato se još ne brini za svoj deo.

— Ali ne reci nikom da je Santos mrtav!

— To možda kapetan već zna. Možeš li da zamisliš da Šejna niko nije pratio? Meksikanci su im sigurno za petama, kad ih nigde nisam video.

On krenu dalje i povuče Veru sa sobom. Ona iznenada oseti da joj se srce popelo u grlo. Najradije bi odavde pobegla. Njena jedina nada bili su ruralesi. Oni će srediti Šejna. Oni su progonili i kapetanove uhode, čim su se pojavili. Tako su kapetanove uhode sasvim izgubile Šejnov trag tako da su Meksikanci bili srećni kad su čuli njenu priču. Kapetan nije bio lukav kao Santos, da sve što čuje triput premetne kroz glavu pre nego što poveruje. Kapetan joj je poverovao da ju je Šejn silom odveo iz logora, kao da nije prisustvovao Santosovom prepadu na groblju.

Kapetan je još u toku noći poslao glasnike na sever. Dao je Vejgandu naređenje da sa nekoliko ljudi goni Šejna i da istovremeno spreči da ovaj ne padne sa Santosom ruralesima u ruke.

O izgubljenom zlatu nije bilo ni reči. Vera i Vejgand prećutali su, naravno, kapetanu i Santosovu smrt.

Pred samu ponoć Vejgand i Vera krenuli su na put. Vejgand je odabrao pet najboljih momaka. Na Verino i njegovo iznenađenje i razočaranje stigao je i kapetan sa šestoricom Meksikanaca, koji su dojahali od krčme. Nije samo došao već i preuzeo komandu!

— Kako ćemo se otarasiti kapetana i njegovih Meksikanaca, kad se budemo dokopali zlata? — šapnu Vera koja je jahala tik kraj Vejganda, dok su napuštali Kandalos.

— Ućuti! — prošišta ovaj uzrujano. — Reći ću ti to kad budemo imali zlato.

Kapetan je vodio grupu prema severu. Celu noć su proveli u sedlu. Kada je posivelo jutro pred njima se ukazalo malo selo. Stali su. Samo je jedan vojnik odjahao napred da izvidi da u tom gnezdu slučajno nema regularne vojske ili ruralesa.

Sunce je već visoko odskočilo kad se izvidnik vratio. Razgovarao je nešto sa kapetanom. Onda je kapetan prišao Vejgandu i Veri koji su ga gledali sa napregnutom pažnjom. Kapetan se osmehne.

— Prokleti psi su odmakli sa pukovnikom toliko daleko na sever da ih do granice nikako ne možemo uhvatiti. Ali naši ljudi u Lampazosu će ih zaustaviti.

— I pukovnik? — upita Vejgand. — Šejn će ga smaknuti čim mu se naši ljudi približe.

Kapetan se nasmeja.

— Naši ljudi? Otkud će Šejn to da zna? Na severu vlada Trujo koji prema Santosu neće imati nikakvog obzira. Jasno je da naši ljudi neće saterati Šejna u ugao, ali će ga primorati da skrene. A onda ćemo ga dohvatiti.

Vejgand se iskezi.

— Dobro napravljeno, kapetane!

Kapetan salutira, okrete se i ode ka svom konju. — Pojašite! — naredi ljudima odsečno.

Vera pogleda Vejganda.

— I ti ga još hvališ?

— Jasno! I pritom mislim na njegovu žeđ za zlatom. Upravo si čula koliko je daleko Šejn odmakao, to kopile!

Vejgand im osedla konje. Zatim priđe svom mrkovu. Vera mu priđe, vodeći svog konja na povocu.

— Biće još uvek mnogo ljudi koji će s nama biti Šejnu za petama — gundala je. — O tome stalno mislim!

— Na kraju ćemo ostati samo nas dvoje. — odvrati Vejgand suvo. — Zato čuvaj živce.

— Izgledaš mi veoma srećan okružen ovolikim ljudima! Da se ne osećaš možda da sam nisi Šejnu dorastao?

Sa uzdama u ruci, on se okrete i podrugljivi izraz pojavi mu se u uglu usana.

— Sam ne! To je tačno! U svakom slučaju s tobom. Ti ćeš mu se približiti prva... s tvojim oružjem! A ja ću doći za tobom. Je li to zadovoljavajući odgovor?

— Odvojimo se konačno od kapetana i njegovih ljudi — produžila je Vera besno. — Ne znam kako je Šejn to udesio da su Meksikanci još u uverenju da ima Santosu uz sebe. Ali vrlo brzo će se razuveriti.

— Da li je Santos zaista mrtav? — nasmeja se Vejgand.

Ona ga namršteno pogleda.

— Ne veruješ mi?

— Ne znam! — odvrati Vejgand. — Ti si za moj ukus malo previše pohlepna na zlato. Mnogo ti je stalo do toga.

— Zašto bih ti lagala da je Santos mrtav? — upita ona zbunjeno.

— Kad si tako pohlepna, moja golubice! — odvrati on tiho, ali sa jasno izraženom ironijom u glasu.

Vera se besno okrene i vine se u sedlo.

Šejn uze pušku i napuni je. Kimberli je dolazio u paničnom galopu. Iza njega se dizao sivkastosmeđ oblak prašine.

Šejnov pogled kliznu preko vrha brežuljka od kojeg je jurio Kimberli. Gonioći se još nisu videli.

Kimberli stiže, zaustavi konja i skoči iz sedla.

— Ti pasji sinovi nas imaju! — dahtao je. — Jašu tačno u našem pravcu. Moramo se još povući i to prokleta brzo.

— Jesi li prepoznao o kojim se ljudima radi?

Kimberli zavrte glavom.

— Bili su suviše daleko, Šejn!

Zapadnjakov pogled vrati se ponovo ka istom vrhu. Tamo gore pojavio se jedan jahač.

— Ovaj nije baš jako daleko — promrmlja.

Kimberli se okrete i opsova. Izvuče pušku iz futrole i repetira je. — Odakle je došao? Tog tipa uopšte nisam video.

Hteo je da puca.

— Čekaj malo! — zaustavi ga Šejn.

Meksikanac je sedeo na jednoj muli. Nosio je crni sombrero sa obodom širokim kao kolski točak. Ruralesima nije pripadao. Nosio je dosta iskrzanu košulju, lanene pantalone a bose noge udenuo je u konopljane sandale. Bio je naoružan starim karabinom, koji je nosio ispod miške i sa mačetom, koja mu je visila o sedlu.

— Nije ni policajac — reče Kimberli.

— Zar sam nešto rekao? — javi se Šejn. — Više liči na skitnicu.

— To su neki pasji sinovi koji se uopšte ne obaziru na naše strašilo u Santosovoj uniformi — odvrati Kimberli. Ponovo opsova. — Iza brežuljka približava nam se dvadesetak ljudi. Ovo je sigurno njihov prethodnik... Da nisu Trujovi ljudi?

On pogleda zapadnjaka, a ovaj kimne glavom.

— Mogao bih da se kladim u to!

— Onda bismo mogli sebi da oslobodimo put? — upita Kimberli.

— Sa nešto zlata?

— Mislim sa četiri ili pet poluga — razmišljao je Šejnov saputnik. — Za te probisvete je to dovoljno.

— Daj im jednu polugu i onda ćeš morati sve da pokažeš šta nosimo. Ti kradljivci kokošaka ne bi se zadovoljili ni sa polovinom.

— Skinimo našu kamuflažu — predloži Kimberli. — Bacimo to strašilo i prazne vreće. Ja ću razgovarati s njima. Možda će biti zadovoljni sa tri konja.

Šejn bliza usne i pogleda oko sebe. Nisu mogli dalje. Možda jedino peške. Konji su bili na kraju snaga.

Ovo mesto bilo je za borbu isto toliko dobro i isto toliko loše kao i svako drugo.

— Dobro, demaskirajmo se! — složi se i potapše Kimberlija po ramenu. — Pusti Santosa da padne s konja i izbaci prazne vreće iz bisaga. Ali brzo. Onda mi daj tri konja.

Kimberli podiže pogled ka jahačima, pa uđe u šip-ražje u kojem su stajali njihovi konji.

Prvo povuče iz sedla lutku obučenu u Santosovu uniformu. Onda baci prazne vreće i oslobodi životinje bisaga za tovar. Tri konja na uzici uskoro se pojaviše napred.

Jahač na vrhu bio je još uvek sam. Ali fini oblak prašine najavljavao je da stiže pojačanje.

Šejn uze povodac Kimberliju iz ruke. — Ostani u zaklonu! — reče. — I kada se pojave blizu, onda izleti i beži koliko te noge nose!

Kimberli se vrati u šiprag. Šejn krenu i povede tri konja na povocu, nosivši „vinčesterku” pod miškom.

Meksikanci su ga napregnuto posmatrali. Tu i tamo rizikovao bi on i po koji pogled na drugu stranu, procenjujući situaciju. Još nije stigao ni do pola razdaljine od brežuljka, pojaviše se Meksikanci i s leva i zdesna.

Šejn stade.

— Helo, mučaćosi! — povika on ka bandolerosima. — Tražimo put na sever i spremni smo da platimo za obaveštenje. Dajemo ove konje!

Meksikanci su ga samo nemo gledali.

Šejn oslobodi konje i potera ih ka vrhu.

— Umorni su! — povika. — Ali će se brzo oporaviti! To su životinje posebne rase!

Bandolerosi su ga i dalje netremice gledali. Kad su im se konji približili, jedan im priđe i pogleda ih.

— Šta je? — poviče Šejn. — Hoćemo li sklopiti posao?

— Koliko vas je? — hteo je da zna jedan Meksikanac.

— Dvojica! — odvrati zapadnjak.

Nešto su se dogovarali, ali Šejn ništa nije razumeo. Onda poteraše konje nazad. Šejn razrogači oči i pođe konjima malo u susret.

— Četiri konja! — povika Meksikanac. — Za svakog čoveka po dva, ili okrećite!

— Šejn! — razleže se Kimberlijev glas.

Ovaj je izjahao iz šipražja sa tovarnim konjem na uzdi, na kome je nosio svoj deo zlata. On je osedlao i zapadnjakovog konja i terao ga ispred sebe.

— Brzo nazad! — povika divlje.

Šejn opsova jer su konji bili na izmaku snaga. Zato toj rulji nisu mogli umaći. U snažnom galopu udaljavao se Kimberli odavde, vodeći tovarnog konja. Šejn se besno vinu u sedlo, držeći tri konja na uzici.

Tada pojuriše i Meksikanci i istovremeno otvoriše vatru.

Šejn pusti uzice konja, podiže „vinčesterku“, zapuca i potapša konja. Životinja, dresirana na ovaj znak, posrnu i poče da pada. Šejn pusti uzde i kliznu postrance iz sedla. Tresnu o tle i munjevito se otkotrlja, tražeći zaklon.

Iza jednog kamena kleknu. Bandolerosi su se već približili. Dvojicu je skinuo iz sedla. Ali ostali ga opkoliše i s leva i zdesna. Jedan pogodi pljoštimize zapadnjaka mačetom po glavi. Nije izgubio svest ali ga je udarac ošamutio. Pade na leđa i ispusti oružje.

Bandolerosi skočiše kao panteri s konja i navališe na njega. Dok si lupio dlanom o dlan bile su mu vezane i ruke i noge. Meksikanci ga podigoše i odvukoše ka šipražju gde je Kimberli svojevremeno čekao s konjima.

Polovina napadača lovila je Kimberlija. Uskoro su se vratili — s njegovim konjima. Šejn je čuo pucnjave ali ih nije tačno raspoznavao. Sada je video Kimberlija. Ležao je oko četiri stotine metara odatle u travi.

Meksikanac položi Šejna na tle. Ljudi izadoše iz šipražja. Jedan je vukao lutku sa Santosovom uniformom.

Zapadnjak pogleda u jedno poznato lice i onda mu posta jasno ko se nalazi pred njim — Santosovi ljudi! On prepozna jednog od oficira kojeg je sreo u Santosovoj rezidenciji.

Nisu se samo vojnici prurušili u bandoleroše. I mladi oficir je na isti način bio odeven. Nosio je samo musavu košulju i preko nje ukrštene redenike.

— Gde se nalazi pukovnik? — podviknu na Šejna. — Odgovori, ti, prokleta pseto!

— Pustili smo ga da pobegne! — odvrati zapadnjak.

— Lažeš! — viknu oficir i udari Šejna u slabinu tako da su ovom iskočili svetlaci i crveni krugovi pred očima.

— Gde ste sakrili ostalo zlato? — ispitivao ga je dalje oficir. — Vi ste tripot toliku gomilu izvadili iz grobnice. Da ga niste možda dali pukovniku da ponese sa sobom? Ne vredi ti da lažeš. Reci bolje istinu.

Približiše se četiri Meksikanca. Nosili su Kimberlija, koji je, koliko je Šejn mogao da vidi, bio teško ranjen.

Položili su ga kraj zapadnjaka. Kimberli je strašno stenjao. Šejn nije mogao da vidi gde je bio pogođen.

— Znači, nećeš da odgovaraš? — upita oficir besno. — Pazi se, ti prokleti gringo! Pustiću da ti skinu glavu!

— Probaj! Tek onda nećeš ništa doznati.

Oficir izvuče mačetu. Zazviždala je sekući vazduh.

— Pusti nas da pobegnemo — predloži zapadnjak. — Oslobodi nas i ja ću ti reći.

— Ti ćeš govoriti, a onda ćeš umreti! — prosikta oficir. — Kao što ti, proktelom izdajniku, i priliči. I ti i on. Obojica. Dakle govori, ako ne želiš da ti svaku reč čupam.

— Ili nas oslobodi ili me ubij!

Mačeta ponovo zazvižda. Oficir obiđe oko Šejna i stade kraj Kimberlija.

— Pričaj ti, Kimberli — obrati mu se. — Gde je Santos? Gde ste sakrili ostatak zlata? Odgovori!

— Ne reci im ništa! — kriknu zapadnjak. — Čim saznaju, pogubiće nas.

— Umukni! — zagrme oficir.

Dva Meksikanca klekoše kraj Šejna i počеше ga udarati pesnicom po licu.

— Odgovori, Kimberli! — viknu oficir preteći, kad su se ona dvojica odmakli od Šejna.

— Čuti! — opomenu ga Šejn.

Oficir podiže mačetu i htjede da se baci na zapadnjaka. Ali jedan od njegovih ljudi ga je pretekao. Šejn oseti strašan udarac kundakom karabina po lobanji, tako da je odmah izgubio svest.

Kada je došao k sebi bila je noć. Okolo su gorele va-

tre. Još uvek je bio vezan i znao je da se još uvek nalazi na istom mestu. Kraj njega je ležao Kimberli. Meksikanci su i njega vezali, ali i previli.

Kad je Kimberli primetio da se Šejn osvestio, okrete se u stranu.

— Kako si? — prošapta.

Šejn ga pogleda. — Tiho! Puca mi glava! Jesi li odao gae leži zlato?

— Nisam!

— Dobro je! — prostenja zapadnjak.

— Sada su svi ovde. Kapetan, Vejgand sa nekoliko svojih pasa tragača i ona prokleta drolja kojoj sigurno za sve ovo imamo da zahvalimo.

— Kako se ti osećaš? Gde si zapravo pogođen?

— U levu nogu! — prostenja Kimberli. — Dva prostrela. Ali peče kao vatra.

— Zašto nisi ostao u šipražju?

— Jesam li imao drugi izlaz?

Šejn zavrte glavom. — Očigledno ne.

— Ti pasji sinovi će nas ujutru dokrajčiti!

— Ispitivaće nas. Ali stisni zube. Dok ne saznaju gde se nalazi zlato, neće nam skinuti glave. Možda je bila greška što smo zlato pokopali kraj Santosa. Vera će im odati da je Santos mrtav. I jasno je da će Santosovu smrt prikačiti nama.

— Ne! Oni ne znaju ništa.

— Onda ćemo se i mi pred njima praviti ludi.

— Pojavila se bila ovde i gledala te je — primeti Kimberli.

— Ta prokleta zmija! — nasmeši se Šejn. — Ali to bi mogla da bude neka šansa.

— Hoćeš li joj odati mesto?

— Nijedan od nas ne sme ništa pojedinačno da petlja i priča bilo s kim, dok obojica ne budemo u sigurnosti — promrmlja zapadnjak. — Inače ćemo odmah umreti, Kimberli!

— Iz mene neće izvući ništa!

— To je naša jedina šansa!

Kimberli se ponovo okrete na leđa. Šejn podiže glavu. Nedaleko od njih sedeo je jedan stražar. Okolo su svet-

lele vatre. Stene su mu zaklanjale vidik, tako da nije mogao da vidi ko sedi kraj vatre.

Kimberli iznenada zaječa duboko i snažno. Trenutak docnije Vera je bila tu. Dopuzala je četvoronoške iz tame. Iznenada zapadnjak oseti miris njenog parfema.

— To sam ja! — začu je kako tiho govori. — Ne boj se.

— Šta hoćeš? Zlato?

— Da!

— Imaćeš ga ako Kimberli i ja ostanemo živi — promrmlja Šejn.

— Ti se nisi venčao sa Kimberlijem! — prošišta Vera.

Šejn je ćutao.

— Oni još ne znaju da je Santos mrtav. Ali će brzo to zaključiti, ako im se on skoro ne javi — nastavila je da šapće. — Onda će vas streljati! Toliko mnogo Meksikancima zlato ne znači, kao što ti misliš! Ako se brzo ne ujedini, biće za tebe prekasno!

— Ali i za tebe!

— Ja ne mogu da vas oboje izvučem. Kako ti to sebi predstavljáš?

— Ne možeš da izvučeš ni samo jednog od nas — odvratí Šejn. — Ako nabaviš jednog konja, možeš da pribaviš i drugog. Zlato nikad nije jevtino.

— Dobro! — pristade Vera. — Kad nećeš da se odvojiš od njega.

— Dabome da neću! — promrmlja Šejn.

Nije ga više slušala. Polako se okrenula i pošla nazad. Puzala je potrbuške. Pazila je da ne upadne u oči Meksikancu koji je čuvao zarobljenike. Iza jednog kamena uspravila i uletela pravo Vejgandu u naručje.

— Ne popušta! — saopšti mu tiho ali besno. — Moraćemo da povedemo i Kimberlija.

— Trebalo je da razgovaraš s Kimberlijem!

— Kimberli spava. Ne Šejn!

Vejgand opsova.

— Nema pomoći — procedi Vera. — Ako hoćemo zlato, moramo izići u susret Šejnovim zahtevima.

— Shvatio sam! — zareža Vejgand. — Džesep će pri-

vesti još jednog konja. Ovde je nož. Ali mora da ide brzo! Kimberli je ranjen. Teško će moći da se kreće.

Vera uze nož od njega.

— Kolt za Šejna! — podseti komandira američkog eskadrona.

Vejgand joj pruži i oružje. Ona zadenu revolver u pojas od pantalona.

Vejgand se okrete. — Pol! — pozva prigušeno. — Hajde, uspravaj Meksa!

Vera se okrete i poče da puže nazad. Sačekala je iza stena. Meksikanac, koji je čuvao Kimberlija i Šejna ustao je. Patrolirao je tamo-amo. Ali posle izvesnog vremena ponovo sede. Njegova silueta se ocrta na kratko na noćnom nebu, a onda odjednom iščeze.

Vera krenu napred na kolenima i brzo se po pesku privuče zapadnjaku, koji ju je ovaj put čuo i okrenuo se ka njoj.

— To sam ja! — prošapta ona ponovo.

Naže se nad njim, preseče mu veze i utisnu mu revolver u šaku. Kimberli je bio budan. Šejn ga je prodrmao. Vera oslobodi i njega.

— Sama sam — procedila je. — Sve mora vrlo brzo da ide!

Šejn je znao da je to laž. On je već primetio da je neko uklonio stražara. Ona to nije znala. Ali nije bilo vremena da se postavljaju pitanja. On osloni Kimberlija na noge i povede ga za Verom.

Konji su stajali tačno iza stena — na peščanom tlu koje je prigušivalo šumove kad su krenuli. Došli su sa juga. Ne izustivši ni reči povede ih Vera u tom pravcu.

Kimberli je izgubio svoje zlato. Zlato koje mu je zaista pripadalo! Samo zbog tog razloga Šejn je pristao da ponovo jaše u onu šumu. Prema Veri se i pored svega nije osećao obavezan. Ona je i njega i Kimberlija oslobodila, jer je to bio jedini način da se sam izvuče iz nastale situacije. Tako je bar Šejn verovao. U svakom slučaju, osećao je da stvari neće teći glatko.

Niko ih nije pratio. Neopaženi odjurili su u noć Zapadnjak je pustio Veru da vodi i tek kroz dva sata izbio je na čelo i skrenuo ka zapadu.

— Moramo i dalje da idemo na jug — opomenu ga

Vera. — Zapadno odavde naletеćemo ponovo na kapetanove ljude. Izjahaćemo im pravo pred puške.

Šejn posluša, ali se osmehne. I kad je zasivelo jutro utvrdio je da su praćeni. Samo praćeni, ali ne i gonjeni. Posle jednog časa primetio je iza njih pet jahača. Bili su im za petama ali su držali odstojanje od oko tri kilometra. Već prema uslovima zemljišta. Kada bi teren bio ravan i otvoren, povećali bi rastojanje da ostanu neotkriveni.

Sunce je već bilo visoko na nebu kada su se zaustavili da predahnu. Šejn uze kolt u ruku, koji mu je noćas Vera dala i pogleda magacin. Onda baci oružje.

Vera i Kimberli ga pogledaše iznenađeno.

— Lažni meci — objasni zapadnjak, uperivši pogled u Veru. — Ispod glave metka nema ni zrna baruta!... Ko nas prati?

Posmatrala ga je bezizrazno.

— Mi smo praćeni? — upita Kimberli poraženo. — Ja nisam primetio!

— Ti si od zlata sada dalje nego što misliš — primeti Šejn, besan na Veru.

On joj lagano priđe. Nije ni uzmakla, niti se okrenula.

— Tipovi koji su iza nas su u dosluhu s tobom — odseče. — Uzjaši, Kimberli! Idemo dalje.

Šejn naglo privuče Veru k sebi, istrže joj iz pasa nož i gurnuo je unazad. Ona sede na tle, noge joj se podigoše, pa se izvrnu na leđa. Šejn priđe njenom konju, preseče mu kolan i priđe svom vrancu.

— Ne mogu da se popnem sam! — povika Kimberli stenjući.

Zapadnjak mu priđe i podiže ga. Kada se okrenuo začu se topot kopita. Vera prosto odskoči i baci se Šejnu na grudi.

— Ruralesi! — povika u samrtnom strahu.

Tada se pojaviše konjanici! Bilo ih je celo tuce. U crnim uniformama izgledali su kao đavoli u sedlu. Odred je predvodio jedan poručnik. Odmah su okružili njih troje. Poručnik sjaha i pozdravi.

— Granična patrola! — saopšti. — Moramo sve da prokontrolišemo. Senjorita, niste li vi Anamarija Pepita de Korteza, Santosova ljubavnica?

Šejn je obgrlio Veru i stegao je još čvršće uz sebe. — To vam je poznato, senjor — reče. — Ali to je bilo protiv njene volje. Mi smo je oslobodili — moj prijatelj i ja. A vi možete da zaradite orden otkrivši gde je Santosovo skrovište. Ja ću vam reći gde se nalazi njegov logor!

Poručnik se nasmeja. Napravio je izraz lica kao da je ulovio srebrnu lisicu. Lukavo i podozrivo zagledao je Šejna, Veru i Kimberlija. Pogled mu je lutao od jednog do drugog.

— Ona je Santosova ljubavnica a vi pripadate njegovom američkom eskadronu — zaključio iznenada. — Vežite ih! Sve troje!

— Protestujem! — povika Šejn ljutito.

— Vežite ih! — ponovo poručnik i njegovi ljudi poskakaaše s konja.

Zapadnjak je kipteo od besa, ali nije mogao ništa da učini. Ruralesi će s njima završiti po kratkom postupku. Znao je to. To nije bio njegov prvi susret s njima.

Šejnu i Kimberliju su vezali ruke na leđa. Stavili su im i omču oko vrata. Vezali su i im noge ispod trbuha životinja.

Vera se vrzmala oko poručnika sa nekom novoiskrs-lom nadom. Ali po Šejnovom mišljenju od toga neće biti ništa.

Poručnik je odmah dao naredbu za polazak.

Zapadnjak se osvrte i opazi petoricu jahača koji su se celi dan nalazili iza njihovih leđa. I, bez sumnje, u potraži za zlatom! Ako ništa drugo, bar im je dobro video lica!

Ruralesi su bili stacionirani u barakama blizu Kandalosa. U sred neprijateljskog zemljišta. Osnovni cilj u borbi protiv Santosa bio je da se u ovom suvom i surovom zemljištu zaposednu svi izvori pitke vode. Bilo je to neverovatno pogrešna procena. Santosovi ljudi su nagomilali velike rezerve vode i hrane. Sem toga, imali su oslonac u stanovništvu.

Šejna i Kimberlija ruralesi su odveli u jednu baraku u kojoj su se nalazile ćelije. Poručnik uđe sa Verom u veliku baraku pred čijim se ulazom na visokom stubu vijorila meksička zastava.

Zapadnjaku i Kimberliju su skinuli veze i zatvorili u

jednu ćeliju sa svetlarnikom na krovu, koji je, razume se, imao rešetke. Zaključali su za njima gvozdена vrata i ostavili ih same.

Šejn sede na klupu i počе da trlja zglobove.

Kimberli je stajao na vratima i psovao.

Poručnik je salutirao. Veri je srce htelo da iskoči.

— Ovo je Kortezoва, senjor kapetan! — saopšti i povuče Veru unutra.

Kapetan je bio jedan mlađi, vitak muškarac sa plemenitim crtama lica, prava španske krvi. Dok mu je poručnik podnosio izveštaj kako je i gde iznenadio Veru i oba Amerikanca i zarobio ih, njegov je pogled nepomično počivao na ženi. Zatim jednim migom posla poručnika napolje.

— Sedite, senjorita! — reče učtivo i galantno joj pri-nese stolicu. — Vi znate da morate umreti. Olakšajte svoj položaj time što ćete mi odati gde se pukovnik nalazi.

— Pukovnik je mrtav! — odvrati ona i sede.

Kapetan nabra obrve, prekrsti ruke i pogleda je u oči.

— Ja sam ga lično ustrelila — nastavi ona.

On se okrete i koraknu ka prozoru.

— Opametite se, senjorita! Vi ste vrlo lepa žena. A ja ne mogu da ispustim svoju šansu. Ako ne budete govorili, moraću vas mučiti. Uštedite mi tu neprijatnost, molim vas.

Ona munjevitо otkopča gornje dugme svoje bluze. Kada se on ponovo okrenuo njegov se pogled zalepi za Verin dekolte. Morao je da se napregne da bi je ponovo pogledao u lice.

Vera se značajno osmehnu. Ona je znala s muškarcima. Ovaj kapetan, koji tek što je prevalio tridesetu, pripadao je vrsti, koja se korektno i galantno ponaša, ali iznad svega voli razuzdani život. Tačno je videla kuda mu je pogled odlutao.

— Ja bih možda volela da bude mučena — reče, daviši svome glasu onaj ton za koji je dobro znala da se muškarcima zavlači pod kožu. — Od vas, na primer, senjor!

Bio je to s njene strane pun pogodak. Koža oko njegovih usana se zateže, a pogled mu posta tvrd kao čelik.

— Ali ja znam takođe nekoliko dobrih stvarčica — nastavi ona vrlo tiho.

On se naglo okrete, ode do prozora i zagleda se napo-
lje.

Osmehnula se jer je znala šta se u njemu događa. Borio se sam sa sobom.

— Santos je mrtav — govorila je dalje. — Mogu vam pokazati gde su ga ona dva muškarca, koje ste zarobili, zakopali. Mogu vam takođe opisati gde se nalazi njegov glavni logor. Ali tamo verovatno više nema nikoga.

On se okrete i pogleda je.

— Vi niste Meksikanka!

— Nisam! I ne zovem se takođe Anamarija Pepita de Korteza. To ime mi je dao Santos. Kao vođa pobunjenika nije želeo da njegovi ljudi saznaju da ima posla sa strankinjom. Moje pravo ime je Vera Laval. Ja sam Francuskinja.

— Sa Francuzima takođe nemamo dobra iskustva — odvrati kapetan.

Ona ustade, otkopča sasvim bluzu i njišući se lako kukovima, krene ka njemu.

— Loša iskustva? I sa Francuskinjama takođe, senjor?

Odmerio je njenu figuru i ponovo je pogledao u oči. Znala je da sada misli o svom jednoličnom i dosadnom životu u ovim prašnjavim barakama.

— Ja bih zaista bila srećna da budem tu sa vama, senjor. Ja sam sama. Ja tražim zaštitu od Santosovih pristalica koji su se zakleli da će gorko požaliti ono što sam učinila.

— Zašto ste ubili svog ljubavnika, madam?

— On me je učinio svojom ljubavnicom, senjor! Ali on moj ljubavnik nije bio! Njegovi ljudi hteli su me pre-
ko, u Teksasu, u nadi da će iznuditi ucenu od mojih ro-
đaka.

Te reči je naglasila.

— I? — upita on.

— Nisam imala nikakvih rođaka!

— Taj šakal! — prosikta kapetan gorko.

— On je mrtav — odvratila ona. — Ja sam izravнала račun... Da li ste još uvek mišljenja da zaslužujem smrt? Prva noć u Santosovom logoru bila je pakao. Ja sam u Teksasu slušala o ruralesima, senjor. Svake noći sam se molila i nadala da će se neka jedinica pojaviti pred Santosovim logorom i ja biti oslobođena. Ali moje molbe niko nije čuo... Razumete? Samo mi je pomisao da ću jednog dana ubiti tu zver ulivala snage da izdržim.

On kimne glavom, uperivši pogled u njene grudi.

— Zaštitite me, senjor! — uzdahnu Vela i klonu u njegovo naručje, a on je prihvati i poljubi je sa puno žudnje.

On je bio komandant malog garnizona i imao je u baraci poseban stan. Na rukama je uneo Veru u njega. Ona odahnu zadovoljna što je dobila ovu igru. On njen uzdah svati kao izraz olakšanja i uživanja.

Jasno je da je računao na to da će mu izraziti svoju zahvalnost.

Kada se noć bližila kraju i pojavilo se prvo sivilo novog dana, pripadao joj je ceo.

Dok je pušio i milovao je ispričala mu je ona o zlatu.

•

Kimberli ustade i proviri kroz svetlarnik. Zvezde su izbledele. On probudi Šejna koji je premoren hrkao.

— Šta je? — promrmlja zapadnjak zlovoljno.

— Dan je! Sad će nas sigurno izvući. Ni glasa od juče! Ništa! Mi smo za njih pripadnici Santosovog američkog eskadrona. Đavo će znati da li je Vera još živa. Za nju se isto toliko zna kao i za Santosa lično. Dvaput je pri pljački banke izgravala lokera. Ona je takođe izgubljena. Ne samo mi.

Šejn sede. Glasno zastenja i protegli se.

— Jesi li loše sanjao?

— Da vidiš i ne! — progundā Šejn.

— Spavao si u raj?

— Vera se nije pojavljivala?

— Ti si zaista sanjiv! — prasnu Kimberli. — Već sam rekao da joj možda glava više nije na ramenima.

— Zavisi od ljudi na koje je naišla!

— Ne razumem!

— Ako ovde neko ima posebnu naklonsot ka ženama — objasni Šejn — onda stvari ne moraju biti tako crne. Da li si ikada video vojnika, naročito u patrolnoj službi, koji je bio potpuno neosetljiv prema ženskom rodu?

— Da se ti možda nečemu ne nadaš?

— Ona ne poseduje samo svoje draži kao žena, ona takođe zna da smo zakopali zlato. Samo ne zna gde! I to je moja nada! Ja poznajem to đubre!

Iznenada začuše korake. Obojica pogledaše u vrata. Kimberli podiže oči.

— Neka me streljaju — prošapće. — Samo da me ne obese ili odseku mi glavu.

Šejn ustade i pljunu.

Vrata se otključaše. Žena uskoči u ćeliju.

Bila je to Vera!

Šejn sede.

Došla je sama. Za njom se ponovo zaključaše vrata.

— Vera! — dahtao je Kimberli. — Zašto su te poslali k nama? Je li sve gotovo?

— Umukni i pusti je da priča — zareža Šejn.

— Ja sam komandantu ovog garnizona ispričala o zlatu — reče ona. — Pristao je da nam za protivuslugu da slobodu.

— Šejn! — viknu Kimberli i poče da se vrti.

Zapadnjak se opustio.

— Razumem — reče — ali u ovoj rupi nećemo više progovoriti ni reči.

— Kako ti to zamišljaš — usprotivi mu se Vera. — Treba li da nas pusti da odjašemo...?

— Kako to „nas”? — prekide je zapadnjak. — Zar mu se nisi zavukla pod kožu?

Ona potraži u tami njegov pogled.

— On namerava da pošalje nekoliko svojih ljudi u Kandalos, na groblje. Ali zlato želi za sebe sam. Jedan od nas treba da mu pokaže put. Kada bude imao zlato, pustiće i ostale iz ćelije. Imam njegovu reč... Šejn, nas dvoje ćemo svršiti s njim. On nije tako jak kao ti.

— To si noćas utvrdila, zar ne? — ironično primeti zapadnjak.

Ona očuta.

— Tako se nećemo osloboditi — javi se Kimberli. — Mi moramo obojica napolje. Onda ćemo mu pokazati gde leži zlato.

— Na to on neće pristati — odvrati Vera. — Budi razuman, Kimberli! On hoće zlato samo za sebe. Ne želi ni sa kim da deli. Za nas je to zlato cena za naš život. Pomisli na to!

Šejn ustade i pride joj.

— Je li tvoja uloga da ovde pregovaraš?

— Ne razumem te!

— Momak treba da dođe ovamo! Hoću s njim lično da utvrdim stvar.

— On će jednog od nas ovde zadržati! Utuvi već jednom to u svoju glavu!

— To mi je svejedno! — odvrati zapadnjak. — Ja mogu da mislim samo na Kimberlija i mene. Idi i pošalji ga ovamo.

— Neću da ga uzrujavam! Onda će pustiti da nas streljaju!

— A zlato će ostati tamo gde jeste — odseče Šejn, vrati se ka klupi i sede. — To je moja poslednja reč! Mora da nas uzme obojicu sa sobom. Mi nismo naoružani.

Vera zalupa na vrata. Reza se otvori. Ona kliznu napolje kao senka.

— Šejn — promuca Kimberli, kad su ostali sami. — Kada sve ovo preživim ja ću ti se već zahvaliti.

— Sada je pred nama još uvek bliža komanda „za streljanje” nego sloboda — promrmlja zapadnjak.

— Je li komandant zagrizao? — stenjao je Kimberli.

— To je mnogo zlata! — davao mu je Šejn nade. — Mislim da je legao Veri na rudu. Jer ona je žena koja ume da obrlati muškarca. Naročito ako je taj pasji sin žedan zlata.

Iznenada se napolju opet začu kretanje. Obojica pogledaše prema vratima. U međuvremenu postalo je nešto svetlije. Kroz svetlarnik su se probijali prvi zraci dana.

Začu se reza. Vrata se pomakoše. Četiri naoružana ruralesa uđoše u ćeliju.

Šejn ustade. Kimberli se još više pomače na svoju stranu. Bez nade su gledali ljude pred sobom.

Ruralesi im staviše lisice.

— Želim da razgovaram s komandantom — procedi Šejn.

— Umukni! — prosikta jedan vojnik. — A sad, napred! Ravnomernim korakom i bez priče!

Izvukli su ih iz ćelije. Kimberli se zagleda Šejnu u lice. Osećao je smrtni strah. Šejn je video kako mu jabučica igra. Ali ni on se nije osećao bolje.

Pred barakom stajali su postrojeni ruralesi. Ceo vod. Šejn se osmehne kad ugleda dva konja bez jahača. Stražari ih dovedoše. Morali su da uzjašu i vod s njima zajedno krenu.

Sad se osmehnuo i Kimberli.

Razdanilo se. Ruralesi napustiše sa zarobljenicima logor i uputiše se ka zapadu. Jedan mladi oficir preuzeo je komandu. On krenu galopom. To je za Šejna bio siguran znak da neće jahati daleko.

Prošlo je otprilike četvrt časa, a već su stigli na cilj.

Vera i kapetan čekali su na konjima pred jednom stenom.

Ruralesi se zaustaviše. Mladi oficir raportira komandantu. Onda se okrete sa svojim vodom i ode.

Kapetan i Vera dojahашe do Šejna i Kimberlija. Meksički oficir bio je naoružan do zuba. Sa strane mu je visila neizbežna mačeta, u ruci je držao spremnu „vinčesterku”, a za pojasom je imao dva kolta.

Obrati se Šejnu:

— Napred! Hajde! Kada budem imao zlato bićete ti i tvoj drug u slobodu. — On lupi po svom levom džepu na grudima. — Ovde imam ključeve za vaše lisice. Zato napred! Tovarne životinje su iza stena. Ja ću ići pozadi. Ukoliko mi se nešto kod vas ne bude dopadalo, pucaću.

Šejn i Kimberli poteraše konje. Prolazeći pored Vere, zapadnjak je pogleda ispitivački. Ali njen pogled je bio bezizrazan.

— Na čijoj je ona strani? — prošapta Kimberli dok su prilazili tovarnim životinjama i hvatali ih za uzde.

Medom namazana strana je njena strana — promrm-lja zapadnjak. — Držaće se onog ko ima zlato.

— Tip će nas pobiti kad zlato bude kod njega? Misliš li zaista da jašeš tamo?

— Drži oči otvorene. I moraš biti brži od njegove kugle.

— Hajde! Hajde! — vikao je kapetan.

Šejn i Kimberli omotaše vođice mazgi oko roga sedla i poteraše konje. Meksikanac i Vera su ih pratili. Jahali su direktno iza mazgi. Kapetan je držao „vinčesterku” uperenu u Šejnova leđa.

Šejn je razmišljao. Hteo je da otkrije da li kapetan zaista sam s njima i Verom jaše, ili ima pratioca, koji se ne daju videti, ali idu sa strane, da bi u određenom trenutku sredili njega i Kimberlija.

Ali to nije mogao pouzdano da utvrdi.

I Kimberli se osvrtao. Tu i tamo pogledavao je na Šejna.

— Izgleda da se zaista sam sa nama uputio u tu divljinu — javi se odjednom. — Treba da iskoristimo prvu priliku.

— Ne treba da preforsiramo stvari — odvrati zapadnjak. — Imamo tri dana vremena. A ako ne poznaje zemljište, možemo ga po ovom kraju vući i šest dana. Onda ćemo ga sasvim lepo skleptati. Makar on i ne vero-
vao Veri. Ne može večito ostati budan.

— Onda možemo računati na trenutak kad padne s konja.

— Tačno. Ali ne zaboravi Veru, tu hladnokrvnu dro-
lja.

*

Vejgand se podboči i nasmeja hladno i besno istovremeno. Džesap se vratio iz izviđanja i saopštio da je na većoj udaljenosti opazio četiri jahača i da su to bili Vera, Šejn, Kimberli i jedan oficir od ruralesa.

— Vera je slobodna — saopšti Džesap. — Ali Šejn i Kimberli imaju lisice.

— Na tako nešto je kopile kao što je Šejn mogao i da računa — procedi Vejgand pakosno.

— Oficir nije sam — nastavi Džesap. — Više od tuceta njegovih ruralesa prate potajno grupu.

Vejgand opsova. I ostali napraviše gnevna lica.

— Ona prokleta ženetina je opet pronašla elegantan način da spase svoju šijicu! — primeti Paul razočaranim glasom.

— U trenutku kada Kimberli i Šejn pokažu oficiru gde leži zlato, pojaviće se jahači iz zaklona — reče Džesap. — Možda ni ženu neće ostaviti u životu.

— Ja za nas ne vidim više nikakve šanse — umeša se Raul, a Vink, peti čovek, kimne glavom u znak saglasnosti. — U brdima vrvi od meksičke konjice. Hoćete li da im padnemo šaka? Na zlato više ne možemo da računamo.

Vejgand se podrugljivo nasmeje, a onda pobesni:

— Ovu zemlju nije lako napustiti kao bogat čovek. To smo uvek znali. Zašto su onda počela da vam klecaju kolena?

— Ni ja nisam odustao od toga da napustim Meksiko kao bogat čovek — odupirao se Ralf. Ovde sam mnogo toga reskirao. Glavu, život. Ali, do đavola, zar sam bogat? Preko godinu dana se lomatom i borim zbog toga! Da konačno imam nešto u džepu! Kao što si rekao, hteo sam da iščeznem kao bogat čovek. Ali sad sam pred problemom da moram to bogatstvo da golim rukama izvlačim iz vatre. Moji džepovi su prazni. Ja nisam uplašen nego umoran. Razumeš?

Vink ponovo kimne glavom.

— Ralfu je došlo do grla i meni takođe!

Vejgandov pogled je sevao.

— Tuce ruralesa! Kad nas je do sada takva banda uplašila? I ko do đavola kaže da se moramo pobiti s celom tom gomilom? Nama je potreban samo jedan čovek. Šejn! Šejn ili Kimberli! Kada jednog od njih budemo imali, izgubićemo se sa vidika! Ni ja ne mislim sa tucetom ruralesa da puškaram. Ali o tome ćemo se još dogovoriti! Sedlajte konje!

Ralf i Vink nisu poslušali. Džesap i Paul stadoše. Njihov pogled je lutao od Ralfa i Vinka ka Vejgandu i nazad.

Santos je bio mrtav. Američki eskadron više nije postojao. Sada su stvari izgledale sasvim drukčije. Zato se Vejgand pritvorno nasmeja, priđe onoj dvojici i stavi im ruke na ramena.

— Ralf! Vink! Uvek treba da mi verujete. Ako ćemo

pravo, bio sam dobar vođa. Imali ste dobar život. Ja sam se za to brinuo. Iz dana u dan pored Santosa. Sada mi je potrebna vaša pomoć. Ja vas molim. Sam sa Džesapom i Paulom neću to moći da uradim. Potrebni ste nam vi.

Gledao je jednog pa drugog.

— Kunem vam se — nastavio je — da ćemo napustiti Meksiko kao bogati ljudi. Ali poverujte mi još jednom! Još jednom prepustite svoju sudbinu meni.

Vink i Ralf su se pogledali, zagledali se Vejgandu u oči... i kimnuli glavom.

Pet minuta kasnije ponovo su jahali. U zbijenom portetu, jedan drugom uz bok. Sunce je stajalo u zenitu i nemilosrdno pržilo škrtu i isušenu zemlju. Samo su šipražja i stene pružali senku. Daleko na horizontu ocrtavali su se strmi obronci Sijera Madre u titravoj izmaglici koja je omotavala sve između neba i zemlje.

Džesap ih je vodio. Čuteći tražili su tragove četiri jahača i tovarnih životinja. Ali su takođe pazili i na ruralese, koji su takođe sledili te tragove.

*

Kapetan je posmatrao Veru, koja se presijavala od znoja. Ali nije mislio da naredi predah. Šejn se često osvrtao, ali ovaj nije dao nikakav znak da se potraži senka.

— Taj pas je tako halapljiv da samo misli na zlato — promrmlja Kimberli. — A može biti da se boji da ga na prvom odmoru ne napadnemo.

— Mi nećemo preduzeti još ništa — odvrati zapadnjak. — Jednom se mora uljuljkati u verovanje da je siguran.

— Isušen sam kao staro sedlo — zareža Kimberli. — Ti poznaješ kraj. Hoćemo li naići na neku vodu?

Šejn se osmehne.

— Mi smo na putu. Možeš li da izdržiš još pet časova?

— Moram da mogu! — progunda Kimberli. — Ima li on zaista ključeve od ovih prokletih čeličnih okova u svom džepu?

Upitno je zurio u zapadnjaka.

— Svejedno mi je — nastavi, pošto Šejn nije odgovorio. — Tim ću ga lakše zviznuti po ćupi.

Ali uskoro je Kimberli ponovo izgubio smisao za humor. Ramena su mu visila, glava klonula. Klatio se u sedlu. Samo mu je pogled bio budan.

Vodu su našli između dva grebena. Bila je okružena kestonovim drvećem, od kojih je jedno stablo bilo toliko staro da se celo osušilo. Zaustavili su se pod krošnjama posle surovog i neprekidnog jahanja. Sunce je već zašlo iza stena i obronci Sijera Madre su iščezli. Samo su se još vrhovi jasno ocrtavali na crvenom, užarenom nebu.

Kapetan elastično skoči s konja, priđe Veri i spusti je, sa pogledom i „vinčesterkom” uperenim u Šejna i Kimberlija, koji su sedeli, čekajući njegovo naređenje.

— Sjašite! — reče oficir najзад, dok se Vera uputila prema vodi. — Držite konje i mazge!

Vera je legla potrbuške i šakama zahvatala vodu. Kapetan je klekao kraj nje, držeći pušku uperenu u zarobljenike, zahvatajući jednom rukom vodu, polako, bez žurbe kao Vera.

Kimberli i Šejn poslušашe. Lisice im nisu dozvoljavale veliki manevarski prostor da bi uradili što im je naređeno. Kad je Vera ustala, podiže se i kapetan i naredi da

privedu životinje vodi. Oni ih jednostavno poteraše, a zatim potrčaše za njima, baciše se na tle i počеше i sami da piju. Kapetan ih je i dalje držao pod paskom. Poveo je Veru nazad pod drveće i skinuo ćebe sa sedla, stalno se osvrćući prema Šejnu i Kimberliju.

Tako mu se opasnost prišunjala pre nego što ju je čuo.

Šejn je, međutim, podigao glavu iz vode čim je osetio lako podrhtavanje tla. Okrenuo se i video jahače koji su dolazili iz stenovitog useka. Od prve je video s kim ima posla.

Kapetan se brzo okrenu, potrča nekoliko koraka u stranu da zauzme položaj i podiže „vinčesterku”.

Ali tada je sevnulo i prasnulo iz oružja jahača. Oficir se zanese unazad, ispusti oružje i podiže ruke. Bio je više puta pogođen, okrenuo se i zateturao ka Veri, ali nije više stigao do nje. Posle dva korak stropošta se koliko je dug, licem prema zemlji i više se ne pomače.

Šejn je ostao ležeći na leđima i gledao pet jahača pred sobom. Kimberli se okrete i skoči na noge.

— Vejgand! — procedi užasnuto. U istom trenutku bio je pogođen. Pao je kao pokošen, mrtav u trenu, kraj Šejna.

Jahači priđoše i poskakaše iz sedla. Vejgand i Džesap priđoše Šejnu i vodi sa uperenim koltovima. Povukoše zapadnjaka i osoviše ga na noge. Bez reči gurnuše ga ka drveću gde su već sedlali jednog konja za njega.

— Čarli! — povika Vera i priđe. — Najzad!

Vejgand je i ne pogleda. On sa Džesapom podiže Šejna u sedlo i tutnu mu uzde konja u šake. Zatim priđe svom konju. I ostali pojahaše, sa oružjem uperenim u zapadnjaka.

— Čarli! — kriknu Vera. — Vejgand!

Stajala je očajna, zatim se okrenula, dovukla do sedala i podigla jedno.

— Čekajte! Pomozite mi!

Začu se samo topot kopita. Muškarci odjahaše. Odmah su naterali konje u galop, projuriše pored vode i nestadoše iza stenja.

— Vejgand! — ponovo kriknu Vera i pusti sedlo da padne. Gorela je od besa i srama, jer su je ostavili na najpokvareniji način.

Stisnutih pesnica uputila se ka vodi. — Kunem ti se da ću te ubiti, Čarli Vejgand! — viknu u nekontrolisanom besu.

Topot kopita se sasvim izgubio. A onda se iznenada ponovo začuo, ali iz pravca iz kojeg su se Vejgand i njegova banda pojavili, a ne kuda su otišli.

Vera se okrete. Bili su to jahači u crnim uniformama, sa velikim sombrerima. U divljem trku jahali su ka njoj. Ruralesi!

Vera brzo pade na tle i ostade nepomično da leži.

Ruralesi se zaustaviše pod drvećem. Vera začu nekoliko psovki, zatim oni pojuriše dalje u snažnom galopu, prošavši pored nje. Pesak joj je prštao u lice.

Zatvorila je oči, zgrčila šaku i udarala pesnicom po tlu.

— Ubiću te, Čarli Vejgand! Ubiću te! Ubiću te!

Polako se smirivala. Kada se uspravila na kolena počelo je da se smrkava. Lice joj je bilo umrljano od suza i peska.

Ustala je i prišla kapetanu. Bezizrazno je zurila u njega. Otkrila je da su oba revolvera još kod njega, pa uze jedan. Tada odjednom ponovo planu od gneva.

— Ubiću te, Vejgand! Ti, kopile!

Ona se uspravi, zadenu kolt za pojas, dovede svog konja sa vode i osedla ga. Kada je bila gotova, okrete se ponovo ka meksičkom oficiru. Kleče i otvori mu džep na bluzi. Našla je mali ključ, stegla ga u šaku i prinela šaku usnama. Onda brzo ustade, uze „vinčesterku” i pope se u sedlo.

Mislila je. Dugo. Ponovo se ukazala njena šansa!

— Šejn! — procedi dok je konj počeo da kaska. Sa oba ostavljena konja i tovarnim mazgama jahala je za Vejgandom i ruralesima u noć koja se spuštala.

Vejgand kimne glavom. Džesap i Paul sedlali su konje. Vink i Raul klečali su na stani i davali Vejgandu znak da nadugačko i naširoko ne vide nikoga.

Vejgand priđe Šejnu sa revolverom u ruci. Onda pokaza na lisice. — Skinućemo to u nekoj kovačnici.

Gledao je zapadnjaka u oči.

Šejn se osmehne.

— Onda mislim da bismo prvo morali da pronađemo jednog kovača!

Vejgand se namršti.

— Nepoverljivi kučkin sin! Ako zaista ima toliko zlata, onda jedan čovek više ili manje ne znači ništa. Mi smo svi za to da te uključimo u posao. I sam znaš da te protivnička strana juri. Mi smo te tražili, ti si nam potreban, a i mi tebi. Jer ni ti ne možeš sam nikud dospeti. Ruralesi su nam za petama. Možda su već pronašli naš trag. I Santosov logor u brdima je otkriven. Na sve strane nalazi se

vojska. Moramo se držati zajedno. Mi na to tako gledamo i zaista tako mislimo. Zato uzmi ili ostavi!

— A nisi li možda mislio i na to da sam digao ruke od svog tog zlata? — upita zapadnjak, sa osmejkom u uglu usana.

Vejgandov izraz lice se stvrdnu.

Šejn sleže ramenima.

— Šta misliš? A ako sam, opet, hteo sve zlato za sebe? Ako mi vi...

— Ne potcenjuj me! — preseče ga Vejgand. — Da mi nismo došli ne bi ni ti došao do bilo čega, sem što bi izgubio život. Što ti se još i može desiti!

— S te strane sam miran! Tako brzo nećeš pucati!

Vejgand ga je posmatrao.

— Tačno! Ali to ti ništa ne znači. Ti me još ne poznaješ dobro! Ja i moji drugari smo spremni da ti svaku reč iščupamo iz grla! Peći ćemo te na sasvim tihoj vatri. Iskašljaćeš ti već gde si sakrio zlato.

Šejn zavrte glavom.

— Ne mogu sebi to ni da predstavim! Već mislim kako ću vam nad tom vatrom reći nešto što će vas umesto do zlata odvesti ravno u pakao! Onda će od vas postati dobre pečenice.

— Ne draži me!

Šejn ispruži ruke.

— Odjašimo do jednog kovača. Onda ćemo videti dalje.

Vejgand mu se ponovo zagleda u oči. — Razume se! — odvrati, i okrete se. Vink i Raul siđoše sa stene. Džesap i Paul su sedlali životinje.

Džesap napregnuto pogleda Vejganda, zateže usne i zavrte glavom.

— Tog pasjeg sina ne možeš provesti žednog preko

vode! — mrmljao je Vejgand razljučeno. — Ništa nam ne veruje. Želi da mu prvo skinemo lisice.

Džesap dobaci gnevan pogled zapdanjaku. — On je potpuno udaren! Još uvek se nada u šansu da nam pobegne i sam digne zlato. Moraćemo ga odučiti od proždrljivosti!

— Bolje da krepal!

Džesap se nasmeja. — To bi on tebi želeo. Da ga malo propustim kroz šake? Zajedno sa Vinkom?

Vejgand ga lupi po ramenu.

— Neću da pokvarim ništa. Bolje da stekne utisak kako ga smatramo svojim. Tražio je da ga odvedemo u selo kod kovača. Učinimo tako, da stekne osećanje kako može u nama da potraži drugove. Ali budimo pažljivi!

— A ako pokuša da odleprša? — upita Džesap natmureno.

— Onda mu pucaj u konja ili u noge. Ne želim da ga ubijem. S tim ćemo sačekati dok ne uzmemo zlato. Onda ćemo to uraditi.

Raul skoči sa stene. — Čarli, jedan konjanik! — viknu. — Mislim da je to ona drolja, Vera! Đavo će znati kako nas je pronašla.

Vejgand se hladno osmehne i pope se do Vinka, koji je čučao u senci jedne gromade i posmatrao Veru.

— Hej, Vink! — viknu. — Je li to ona?

— Lud sam za ženom — primeti Džesap uzbuđeno — kao čovek u pustinji za vodom.

Vejgand se okrete ka njemu.

— Biće i to! Jednom od nas ona će se i okačiti. Ali ne svima. A ako joj nisi po volji, šta onda?

— Ni ne pada mi na pamet da je za to pitam!

Vejgand ponovo podiže pogled. — Vink, pusti da te primeti. Ali pazi da je ne prate!

Vink izađe iz zaklona, skide šešir i poče rjiti da maše. Prošlo je dosta vremena dok ga je ona primetila.

Vink se spusti. — Dolazi ka nama! — viknu. — Ne vide se pratioci.

Džesap nabi stetson na čelo i zadiže pantalone.

— Ja nisam čovek koji se nameće — reče — ali imam izvesne ideje.

Vejgand ga lagano munu.

— Uzdrži se još malo! Hoću prvo s njom da govorim. Možda će joj poći za rukom da obrlati Šejna.

Banditi se skupiše posmatrajući Veru kako im se približava, jašući polako kroz stenoviti lavirint. I Šejn je posmatrao jahačicu.

Ona dojaha tik do Vejganda, pa zaustavi konja, gledajući ga ljutito.

— Sidi! — reče Vejgand.

Ona sjaha i stade pred bivšeg vođu američkog eskadrona. Mržnja i bes blistali su u njenom pogledu. On se pravio da to ne primećuje, povukao je konja i dao Raulu znak da pridrži životinju.

— Zašto me niste povelili sa sobom? — prosikta žena. — Za dlaku da nisam pala ruralesima u ruke.

— Ti si s njima poslovala!

— To nije odgovor na moje pitanje! — odseče ona uzrujano. — Hoću da znam zašto!

Vejgand odmahnu rukom.

— Jahala si pravo na nas kada sam dao uputstvo Vinku da ti se javi. Sada si ovde i učestvuješ u poslu. Zato zaboravi sve!

— Ti se šališ! — huknu ona divlje.

— Hoćeš li deo zlata ili nećeš? — upita je on mirno.
— Ako nećeš, bolje da se izgubiš. Ali odmah.

Ona ga' osmotri, a onda skrenu pogled ka Šejnu. On-
da ponovo pogleda Vejganda u oči.

— Pravi vam teškoće, je li?

Vejgand kimne glavom.

— Tačno! Ti ćeš malo da se pozabaviš njim i da ga
nateráš da prihvati moj predlog. Ja sam mu obećao udeo,
kad sam s njim razgovarao. Ubedi ga da mi zaista tako
mislimo. To je ono što treba da uradiš za svoj deo! Daću
ti malo vremena za to. Onda ćemo odjahati do prvog
sela i skinuti mu lišce. Reci mu da ja to zaista mislim.

On se okrete, stavi joj ruku na rame i pođe s njom
ka ostalima.

— Sačekaćemo dok se njeni konji ne odmore. Onda
ćemo jahati dalje — objasni. — Vera ostaje s nama! Dže-
sap, popni se na osmatračnicu!

Prozvani napusti odmah društvo i pope se uz stenu.
Vera krenu ka svom konju, a Vejgand je pratio.

— Sasvim si lepo naoružana — reče, kad ugleda
„vinčesterku” u futroli i htjede da joj izvuče kolt iz po-
jasa.

— Ostavi to! — zašišta ona. — Ako mi uzmeš oružje,
Šejn će odmah pomisliti da nešto nije u redu.

Vejgand joj ostavi kolt i naceri se.

— Zar stvarno nešto nije u redu?

— Ti s njim to ne misliš ozbiljno. Ali ne samo s
njim, nego ni sa mnom!

— Tačno! — odvrati Vejgand. — Ja ovde ni sa kim
ozbiljno ne računam. Samo s tobom. Naš savez još važi.
Ja ću se dogovora držati. Mi ćemo sami jahati sa zlatom
preko Rio Brava u Teksas.

Ona duboko udahne vazduh i pogleda ka Šejnu.

— Idi k njemu! — nastavi Vejgand. — Smekšaj ga. Ti to dobro umeš.

— Ubili ste Kimberlija, kome je on obavezan za svoj život — odvratila ona i krenu.

— Pozabavite se konjima! — doviknu Vejgand svojim ljudima. Trebalo je da Vera neometano razgovara sa zapadnjakom. — Rasedljajte ih ponovo. Proverite sve.

Šejn se nasmeja kad mu se Vera, idući kraj stene, približila.

— Imala si naporno jahanje, zar ne?

Stala je kraj njega, leđima okrenuta Vejgandu i njegovoj bandi.

— Vejgand ne misli ozbiljno s tobom — šapnu ona. Šejn kimnu glavom. — To već dugo znam.

— Ja te volim, Šejn!

Zapadnjak se namršti.

— Ti znaš — produži ona — da sam te još u Juki rado gledala.

— Ostavimo stara vremena.

Ona poseže u džep od pantalona i pokaza mu ključić.

— Svali me na zemlju i uzmi moj kolt, ali me ne-
moj držati kao svog taoca, jer to kod njih neće upaliti! —
šapnu ona i otvori mu lisice. — Imaš šest metaka u dobo-
šu. Gledaću da se i ja dokopam nekog oružja i da ti pri-
tekнем u pomoć.

— Hvala ti!

Ona se osmehnu.

— Pusti me i učini da u sledećim minutima ostali ne
obrate na mene pažnju. Pokušaću da se dokopam „vin-

česterke". Džesap stoji gore na steni. Dok si ovde, on ne može da te vidi.

Šejn pusti da lisice padnu na zemlju, istrže Veri kolt iz pojasa i gurnu je u stranu. Ne suviše snažno ali se ona zatetura kao da ju je ošamutio udarcem. Ona se zadržava tek na Vejgandovom konju.

Šejn više ništa nije gledao.

Vejgand, Vink, Raul i Paul začuše kako su lisice tresnule o zemlju, videše kako se Vera tetura i shvatiše odmah šta se desilo.

Bili su brzi kao i Šejn. Sva četvorica. Njihove se ruke spustiše i u sledećem trenutku podigoše sa revolverima. Ali tada su već prasnuli pucnji.

Šejn se baci u stranu i otvori vatru. Pogodio je Vejganda u glavu, dohvatio je Vinka drugim metkom i oborio i Paula i Raula.

Niko od bandita nije pomislio da protiv jednog čoveka treba hvatati zaklon. Možda je to pomoglo Šejnu, što nije želeo da ih ubije, dok su oni to hteli. Ali to je bila njihova stvar.

Šejnov kolt učuta posle četvrtog pucnja.

Banditi su samo jednom uspeli da opale. Ali nijedan nije pogodio.

Vejgand se srušio na mestu. Vink se dovukao još do konja, a onda su mu se odsekle noge. Paul je umro još pre njega. Samo se još Raul teturao. On ispusti kolt i počeo teško i polako da se vuče ka konjima. Obe ruke je pritisnuo uz desni kuk.

Još se o stene odbijao odjek pucnjeva kada se Šejn uspravio na kolena. Imao je već u rukama Vejgandovu „vinčesterku“, ali je bio oprezan i gledao ka stenovitoj uzvišici.

— Šejn! — razleže se Džesapov glas. — Izadi i pre-
daj se ili ću te smaknuti!

Zapadnjak skoči na noge. Nije mogao da vidi Džesapa. Orijentisao se samo prema njegovom glasu. Rizikujući sve, pojavi se ceo u Džesapovom vidnom polju. Okrete se i pade na tle, držeći kolt obema rukama. Za jedan tren ugleda Džesapa između stenja i opali.

Kao senka prevrte se Džesap i pade na pesak. Diže se oblak prašine.

Vera dotrča do Šejna. Bila je prosto izbezumljena od straha, tako da se pripila uz njega, utiskujući mu oružje u ruke.

Šejn ustade. Raul je bežao na jednom neosedlanom konju. Zapadnjak ga pusti. On uze dva sedla i počeo da oprema konje za sebe i Veru.

Ona mu priđe oklevajući.

— Moramo da bežimo! — dahtao je zapadnjak. — Pucnji su se sigurno čuli nadaleko. U sledećem trenutku još se mogu pojaviti ruralesi ili čak konjica.

— Kuda ćemo?

Šejn je pogleda i pokaza rukom:

— U Teksas! Prevešću te preko granice.

— A zlato?

— Jesi li pošasavela?

— Šejn, gde je zlato?

On je dalje sedlao konje.

— Tamo gde smo sahranili Santosa. Leži kraj njega. Kada je završio, vinu se u sedlo.

Vera se nije micala.

— Moramo da požurimo! — viknu zapadnjak ljutito. Onda se i ona vinu u sedlo. Šejn krenu. Ali ga Ve-

ra nije pratila. Dok je on okrenuo na istok, galopirala je ona prema zapadu.

— Vera! — vikao je. — Vрати se!

Ona ga nije slušala.

— Vera, ti pošasavela ženo! — urlao je besno, ali i ne misleći da je sledi.

Onda pojaha dalje na istok. Posle pet minuta začu se na zapadu pucnje. Tačno od visoke stene oko koje je Vera zavila.

Šejn potraži zaklon. Na severu otkri jednu grupu stena visine čoveka. U galopu odjuri onde, skoči s konja i povede životinju za uzde u usek.

Nije prošlo mnogo kad ugleda jahače. Ruralesi. Vodili su sa sobom Verinog konja. Mrtva žena ležala je preko sedla poprečke.

Ruralesi je pokopaše kraj stene zajedno sa Vejgandom i njegovim banditima. Posle otprilike jednog časa krenuše dalje. Malo kasnije, pošto su se izgubili sa vidika, nastavi zapadnjak svoj put. Jahao je ka Kandalosu. Stigao je tamo noću. Kliznuo je iz sedla pred krčmom, odveo životinju u štalu i ušao u kuhinju.

Akveda je stajala kraj štednjaka. Ona se uplašeno osvrte.

— Helo, Dolores — osmehne se zapdanjak. — Duguješ mi još nešto i ja ću ostati noćas ovde.

— Akveda! — ispravi ga ona i nasmeja se.

— Tačno, to je tvoje ime!

Šejn joj priđe i izvadi iz džepa pločicu zlata koju mu nisu pronašli ni ruralesi ni banditi.

— Ti znaš mene — reče. — Ja uvek plaćam! Ali ne traži ništa više. To je sve što imam i sada pripada tebi.

Ona se zagleda u zlato zadivljeno i ubrzo mala pločica iščeze u njenoj odeći. Onda ona poljubi zapadnjaka.

— Ti znaš koja je moja soba! Idi tamo. Doneću ti jelo i vino. Kasnije ću doći i ja.

Šejn se zadovoljno nasmeja i skide šešir. Akveda pođe ka šanku, osvrte se i dobaci mu pogled koji je obećavao sve.

K R A J

**EDICIJA DOK HOLIDEJ
VANREDAN BROJ**

**SLEDEĆA SVESKA
ŠEJN**

BROJ 10

DŽEK SLEJD

klopka za šejna

Aleho i njegova braća pogledaše krčmara s prezrenjem. Ali pred saznanjem bliske smrti i njegova kolena omekšaše. Bilo je, međutim, za sve kasno...

izlazi 16. marta 1980

IZDAJE I ŠTAMPA NIP FORUM OOUR MARKETPRINT, 21000 NOVI SAD, V. MIŠIĆA 1